Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

24 päivänä marraskuuta 2015 *

EMOTR — Tukiosasto — Maataloustukirahasto ja maaseuturahasto — Korkojen ilmoittamatta jättämisen takia tehty rahoitusoikaisu — Perusteluvelvollisuus — Korkojen kirjaamisvelvollisuus — Asetuksen (EY) N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohta — Vastaavuusperiaate — Huolellisuusvelvoite

Asiassa T-126/14,

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehinään M. K. Bulterman, J. Langer ja M. Noort,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään H. Kranenborg ja P. Rossi,

vastaajana,

jossa vaaditaan kumoamaan osittain Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta ja Euroopan maatalouden tukirahastosta (maataloustukirahasto) sekä Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahasto) maksettavien jäsenvaltioiden tiettyjen menojen jättämisestä Euroopan unionin rahoituksen ulkopuolelle 12.12.2013 annettu komission täytäntöönpanopäätös 2013/763/EU (EUVL L 338, s. 81),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. E. Martins Ribeiro (esittelevä tuomari) sekä tuomarit S. Gervasoni ja L. Madise,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 21.4.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Perussääntely: asetus (ETY) N:o 729/70 ja asetukset (EY) N:o 1258/1999 ja 1290/2005

1 Yhteisen maatalouspolitiikan rahoitusta koskeva perussääntely on jäsenvaltioiden 16.10.2006 lähtien toteuttamien ja Euroopan yhteisöjen komission 1.1.2007 lähtien toteuttamien menojen osalta annettu yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21.6.2005 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1290/2005 (EUVL L 209, s. 1). Tällä asetuksella kumottiin yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 17.5.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1258/1999 (EYVL L 160, s. 103), joka seurasi 1.1.2000 lähtien toteutettujen menojen osalta yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21.4.1970 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 729/70 (EYVL L 94, s. 13).

2 Asetuksen N:o 729/70 ja asetuksen N:o 1258/1999 1 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan a alakohdan mukaan Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahasto (EMOTR) oli osa yhteisön talousarviota ja sen tukiosastosta rahoitettiin kolmansiin maihin suuntautuvaan vientiin liittyvät vientituet.

3 Asetuksen N:o 729/70 ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 1 kohdassa säädettiin, että jäsenvaltiot toteuttivat kansallisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti toimenpiteet, jotka olivat tarpeen sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien vuoksi menetettyjen summien takaisin perimiseksi. Näiden asetusten 8 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettiin, että mikäli takaisinperintä ei ollut täydellinen, yhteisö vastasi sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien rahoitusseuraamuksista, lukuun ottamatta jäsenvaltioiden hallintoelinten tai muiden virastojen aiheuttamista sääntöjenvastaisuuksista tai laiminlyönneistä aiheutuvia rahoitusseurauksia. Lopulta asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan toisesta alakohdasta, sellaisena kuin se oli muutettuna asetuksen N:o 729/70 muuttamisesta 22.5.1995 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1287/95 (EYVL L 125, s. 1) ja sellaisena kuin sitä sovellettiin 16.10.1996 alkavasta varainhoitovuodesta lähtien, ja asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan toisesta alakohdasta kävi ilmi muun muassa, että takaisinperittyjen tai myöhässä maksettujen summien korot oli maksettava EMOTR:oon.

4 Asetuksen N:o 1290/2005 3 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan Euroopan maatalouden tukirahastosta (maataloustukirahasto) rahoitetaan jäsenvaltioiden ja Euroopan unionin välisellä yhteistyöllä kolmansiin maihin vietävien maataloustuotteiden vientituet.

5 Asetuksen N:o 1290/2005 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan iii alakohdan mukaan jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle muun muassa maataloustukirahastosta rahoitettuihin toimiin liittyvien yksittäisten toimien osalta hyväksyttyjen maksajavirastojen vuotuiset tilinpäätökset, joiden mukana on hyväksytyn maksajaviraston vastuuhenkilön allekirjoittama tarkastuslausuma, niiden tarkastamista ja hyväksymistä varten tarvittavat tiedot sekä todentamisviranomaisen laatima todentamista koskeva selvitys.

6 Asetuksen N:o 1290/2005 31 artiklassa, jonka otsikko on ”Sääntöjenmukaisuuden tarkastaminen”, säädetään:

”1. Jos komissio toteaa, että 3 artiklan 1 kohdassa ja 4 artiklassa tarkoitettuja menoja ei ole toteutettu [unionin] sääntöjen mukaisesti, se päättää [unionin] rahoituksen ulkopuolelle jätettävistä määristä 41 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

2. Komissio arvioi rahoituksen ulkopuolelle jätettävät menot ottaen huomioon erityisesti todetun sääntöjenvastaisuuden merkittävyyden. Komissio ottaa tällöin huomioon rikkomuksen laadun ja vakavuuden sekä [unionille] aiheutuneen taloudellisen vahingon.

3. Ennen rahoituksen epäämistä koskevan päätöksen tekemistä komission tarkastuksen tulokset ja asianomaisen jäsenvaltion antamat vastaukset annetaan tiedoksi kirjallisina, minkä jälkeen molemmat osapuolet pyrkivät sopimukseen toteutettavista toimenpiteistä.

Jollei sopimukseen päästä, jäsenvaltio voi pyytää sellaisen menettelyn aloittamista, jolla pyritään sovittamaan yhteen molempien osapuolten kannat neljän kuukauden kuluessa. Menettelyn tuloksista toimitetaan komissiolle kertomus, jonka se tutkii ennen mahdollisen rahoituksen epäämistä koskevan päätöksen tekemistä.

4. Rahoitusta ei voi evätä, kun on kyse

a) 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista menoista, jotka on toteutettu yli 24 kuukautta ennen komission asianomaiselle jäsenvaltiolle toimittamaa tarkastusten tuloksia koskevaa kirjallista tiedoksiantoa;

b) monivuotisiin toimenpiteisiin liittyvistä, 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin menoihin tai 4 artiklassa viitattuihin ohjelmiin tarkoitettuihin menoihin sisältyvistä menoista, joita koskeva tuensaajan viimeinen velvollisuus on päättynyt yli 24 kuukautta ennen komission asianomaiselle jäsenvaltiolle toimittamaa tarkastusten tuloksia koskevaa kirjallista tiedoksiantoa;

c) 4 artiklassa tarkoitettuihin ohjelmiin kuuluviin, muihin kuin b alakohdassa tarkoitettuihin toimenpiteisiin liittyvistä menoista, joiden osalta maksajavirasto on suorittanut maksun tai tapauksesta riippuen loppumaksun yli 24 kuukautta ennen komission asianomaiselle jäsenvaltiolle toimittamaa tarkastusten tuloksia koskevaa kirjallista tiedoksiantoa.

5. Edellä olevaa 4 kohtaa ei sovelleta rahoituksellisiin seurauksiin, jotka liittyvät

a) 32 ja 33 artiklassa tarkoitettuihin väärinkäytöksiin;

– –”

7 Asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan, jonka otsikko on ”Maataloustukirahastoa koskevat erityiset säännökset”, 1 ja 3–6 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Väärinkäytösten tai laiminlyöntien vuoksi takaisin perityt määrät on suoritettava korkoineen maksajavirastoille, jotka palauttavat ne maataloustukirahastolle sidottuina tuloina merkiten määrät sille kuukaudelle, jona ne tosiasiallisesti saadaan perittyä takaisin.

– –

3. Jäsenvaltioiden on 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan iii alakohdassa säädetyn tilinpäätöksen toimittamisen yhteydessä toimitettava komissiolle yhteenveto väärinkäytösten vuoksi aloitetuista takaisinperintämenettelyistä ja eriteltävä vielä takaisin perimättä olevat määrät hallinnollisen ja/tai oikeudellisen menettelyn mukaan sekä väärinkäytöstä koskevan ensimmäisen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekovuoden mukaan.

Jäsenvaltioiden on pidettävä komission saatavilla yksityiskohtainen selvitys kustakin takaisinperintämenettelystä ja vielä perimättä olevista määristä.

4. Komissio voi 31 artiklan 3 kohdassa säädettyä menettelyä noudatettuaan päättää vaatia vielä takaisin perimättä olevat määrät jäsenvaltiolta, jos

a) jäsenvaltio ei ole ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekovuotta seuraavan vuoden kuluessa aloittanut kaikkia kansallisessa ja [unionin] lainsäädännössä säädettyjä hallinnollisia tai oikeudellisia menettelyjä määrien takaisin perimiseksi;

b) ensimmäisen asteen hallinnollista tai oikeudellista päätöstä ei ole tehty tai se on tehty niin myöhään, että takaisinperintä saattaa vaarantua, tai jos väärinkäytöstä ei ole sisällytetty tämän artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyyn yhteenvetoon ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekovuotta seuraavan vuoden kuluessa.

5. Jos takaisinperintää ei toteuteta neljän vuoden kuluessa ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekemisestä tai kahdeksan vuoden kuluessa, jos takaisinperintää käsitellään kansallisessa tuomioistuimessa, takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä aiheutuvista taloudellisista seurauksista vastaavat 50-prosenttisesti kyseinen jäsenvaltio ja 50-prosenttisesti [unionin] talousarvio.

Asianomaisen jäsenvaltion on ilmoitettava 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa yhteenvedossa erikseen määrät, joita ei ole peritty takaisin tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyssä määräajassa.

Takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä johtuvan taloudellisen taakan jakautuminen ensimmäisen alakohdan mukaisesti ei rajoita asianomaisen jäsenvaltion velvollisuutta jatkaa takaisinperintämenettelyä tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi. Näin takaisin perityistä määristä palautetaan maataloustukirahastolle 50 prosenttia tämän artiklan 2 kohdassa säädetyn pidätyksen soveltamisen jälkeen.

Jos takaisinperintämenettelyssä todetaan lopullisella hallinnollisella tai oikeudellisella päätöksellä, että väärinkäytöstä ei ole tapahtunut, asianomainen jäsenvaltio ilmoittaa sille ensimmäisen alakohdan mukaisesti aiheutuneen taloudellisen taakan maataloustukirahastolle menona.

Jos takaisinperintää ei asianomaisesta jäsenvaltiosta riippumattomista syistä ole voitu toteuttaa ensimmäisen alakohdan mukaisessa määräajassa ja jos takaisin perittävä määrä on yli 1 miljoona euroa, komissio voi jäsenvaltion pyynnöstä kuitenkin jatkaa alkuperäistä määräaikaa enintään 50 prosentilla.

6. Jäsenvaltiot voivat asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa jättää takaisinperinnän suorittamatta. Tällainen päätös voidaan tehdä vain jos

a) takaisinperinnästä aiheutuneet ja ennakoitavat kustannukset ovat yhteensä suuremmat kuin takaisin perittävä määrä;

b) takaisinperintä osoittautuu mahdottomaksi velallisen tai väärinkäytöksestä oikeudellisesti vastuussa olevien henkilöiden maksukyvyttömyyden vuoksi, joka on todettu ja hyväksytty asianomaisen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

Asianomaisen jäsenvaltion on merkittävä 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun yhteenvetoon erikseen määrät, jotka se on päättänyt olla perimättä takaisin, sekä tällaisen päätöksen perustelut.”

8 Asetuksen N:o 1290/2005 34 artiklan, jonka otsikko on ”Jäsenvaltioista saatujen tulojen sitominen”, 1 kohdan a alakohdan mukaan määriä, jotka on tämän asetuksen 31–33 artiklan mukaisesti maksettava korkoineen unionin talousarvioon, pidetään Euroopan yhteisöjen yleiseen talousarvioon sovellettavasta varainhoitoasetuksesta 25.6.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1605/2002 (EYVL L 248, s. 1) 18 artiklassa tarkoitettuina käyttötarkoitukseensa sidottuina tuloina.

9 Asetusta N:o 1290/2005 sovelletaan sen 49 artiklan toisen alakohdan mukaisesti 1.1.2007 alkaen. Kyseisen asetuksen 49 artiklan kolmannen alakohdan toisesta luetelmakohdasta käy kuitenkin ilmi, että sen 32 artiklaa sovelletaan 16.10.2006 alkaen tapauksiin, jotka on annettu tiedoksi yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksen yhteydessä aiheettomasti maksettuja määriä koskevista sääntöjenvastaisuuksista ja näiden määrien takaisinperimisestä sekä tiedotusjärjestelmän luomisesta tällä alalla ja asetuksen (ETY) N:o 283/72 kumoamisesta 4.3.1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 595/91 (EYVL L 67, s. 11) 3 artiklan mukaisesti ja joiden osalta määriä ei ole vielä saatu perittyä takaisin kokonaisuudessaan 16.10.2006 mennessä.

Soveltamisasetukset

Asetus N:o 595/91

10 Asetuksen N:o 595/91 3 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, että kahden kuukauden kuluessa kunkin vuosineljänneksen päättymisestä jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle selvitys, jossa on tiedot sellaisista sääntöjenvastaisuuksia koskevista tapauksista, joissa on tehty ensimmäisen asteen hallinnollinen tai oikeudellinen päätös.

11 Lisäksi asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdassa, joka kumottiin asetuksella N:o 1290/2005, säädetään erityisestä tiedonannosta, jolla jäsenvaltio, jos se arvioi, että määrän takaisinperintää kokonaisuudessaan ei voida toteuttaa tai ei ole odotettavissa, että takaisinperintä toteutuisi kokonaisuudessaan, ilmoittaa komissiolle perimättömästä määrästä ja syistä, joiden takia tämä määrä sen mielestä jää yhteisön tai jäsenvaltion vastattavaksi.

12 Asetus N:o 595/91 kumottiin 1.1.2007 alkaen yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksen yhteydessä esiintyvistä sääntöjenvastaisuuksista ja aiheettomasti maksettujen määrien takaisinperinnästä sekä tätä alaa koskevan tiedotusjärjestelmän järjestämisestä 14.12.2006 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1848/2006 (EUVL L 355, s. 56).

Asetus (EY) N:o 885/2006

13 Neuvoston asetuksen N:o 1290/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maksajavirastojen ja muiden elinten hyväksymisen sekä maataloustukirahaston ja maaseuturahaston tilien tarkastamisen ja hyväksymisen osalta 21.6.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 885/2006 (EUVL L 171, s. 90) 6 artiklan mukaan asetuksen N:o 1290/2005 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan iii alakohdassa tarkoitetun vuotuisen tilinpäätöksen on sisällettävä muun muassa liitteessä III esitetyn mallin mukainen taulukko varainhoitovuoden lopulla perittävistä määristä (jäljempänä asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukainen taulukko).

14 Komissio on määritellyt suuntaviivat, jotka koskevat asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaisten taulukoiden toimittamista varainhoitovuosien 2006 ja 2007 osalta, asiakirjoilla, joiden otsikot ovat ”Tiedonanto maatalousrahastojen komitealle – suuntaviivat, jotka koskevat [asetuksen N:o 885/2006] liitteen III mukaisen taulukon 5 toimittamista komissiolle 10.2.2007 mennessä” (jäljempänä vuoden 2006 suuntaviivat) ja ”Tiedonanto maatalousrahastojen komitealle – suuntaviivat, jotka koskevat [asetuksen N:o 885/2006] liitteen III mukaisten taulukkojen 1–6 toimittamista komissiolle 1.2.2008 mennessä (jäljempänä vuoden 2007 suuntaviivat).

15 Asetuksen N:o 885/2006 11 artiklassa säädetään asetuksen N:o 1290/2005 31 artiklan mukaista sääntöjenmukaisuuden tarkastamismenettelyä koskevista yksityiskohtaisista säännöistä. Lisäksi asetuksen N:o 885/2006 16 artiklassa vahvistetaan sovittelumenettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

Alakohtaiset asetukset

Asetus (ETY) N:o 3665/87

16 Maataloustuotteiden vientitukien järjestelmän soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä 27.11.1987 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3665/87 (EYVL L 351, s. 1), 11 artiklassa, sellaisena kuin se oli muutettuna asetuksen N:o 3665/87 muuttamisesta 2.12.1994 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2945/94 (EYVL L 310, s. 57), säädettiin yksityiskohtaisista säännöistä, jotka koskivat perusteettomasti maksettujen vientitukien palauttamista, tässä yhteydessä määrättäviä seuraamuksia sekä mahdollisuutta luopua tiettyjen seuraamusten määräämisestä ylivoimaisen esteen sattuessa. Kyseisen artiklan 3 kohdassa säädettiin erityisesti, että kun vientitukea oli maksettu perusteettomasti, tuen saajan oli palautettava perusteettomasti saamansa tuki maksun ja takaisinmaksun välisen ajan perusteella lasketuilla koroilla korotettuna.

17 Asetuksen N:o 2945/94 2 artiklan toisen alakohdan mukaan kyseistä asetusta sovellettiin vientitapahtumiin, joiden osalta asetuksen N:o 3665/87 3 tai 25 artiklassa tarkoitetut muodollisuudet oli täytetty 1.4.1995 jälkeen.

18 Asetus N:o 3665/87 kumottiin ja korvattiin maataloustuotteiden vientitukijärjestelmän soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä 15.4.1999 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 800/1999 (EYVL L 102, s. 11), joka sittemmin kumottiin ja korvattiin maataloustuotteiden vientitukijärjestelmän soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä (uudelleenlaadittu toisinto) 7.7.2009 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 612/2009 (EUVL L 186, s. 1).

Asetus (ETY) N:o 536/93

19 Maito- ja maitotuotealan lisämaksun soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 9.3.1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 536/93 (EYVL L 57, s. 12; jäljempänä yhdessä asetuksen N:o 3665/87 kanssa alakohtaiset asetukset) kumottiin ja korvattiin asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 quater artiklassa tarkoitetun lisämaksun soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 3.6.1988 annettu komission asetus (ETY) N:o 1546/88 (EYVL L 139, s. 12).

20 Asetuksen N:o 536/93 3 artiklan 4 kohdan mukaan ostaja ja 4 artiklan 4 kohdan mukaan tuottaja maksaa ennen kunkin vuoden 1 päivää syyskuuta maksettavan summan toimivaltaiselle toimielimelle jäsenvaltion määrittämiä yksityiskohtaisia sääntöjä noudattaen siten, että jos maksun määräpäivää ei noudateta, velkasumma kasvaa vuosittain korkoa jäsenvaltion vahvistaman korkokannan mukaisesti; kyseinen korkokanta ei saa olla pienempi kuin korkokanta, jota jäsenvaltio soveltaa kun vaaditaan takaisin aiheetta maksettuja summia.

21 Asetuksen N:o 536/93 10 artiklan toisen alakohdan mukaan sitä alettiin soveltaa 1.4.1993 alkaneen 12 kuukauden pituisen jakson alusta.

22 Asetus N:o 536/93 kumottiin ja korvattiin maito- ja maitotuotealan lisämaksusta annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3950/92 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 9.7.2001 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1392/2001 (EYVL L 187, s. 19), joka sittemmin kumottiin ja korvattiin maito- ja maitotuotealan maksun vahvistamisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1788/2003 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 30.3.2004 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 595/2004 (EUVL L 94, s. 22).

Asian tausta

23 Alankomaiden kuningaskunta toimitti 10.7.2003 komissiolle asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun erityisen tiedonannon (jäljempänä 10.7.2003 päivätty erityinen tiedonanto). Tällä tiedonannolla Alankomaiden viranomaiset ilmoittivat komissiolle, että kyseessä olevien velallisten konkurssin ja maksukyvyttömyyden vuoksi asian NL/98/039-Centramelk (jäljempänä Centramelk-asia) yhteydessä maksettavana olevien summien takaisinperintää ei voitu enää toteuttaa ja että ei ollut odotettavissa, että takaisinperintä toteutuisi. Nämä viranomaiset pyysivät komissiota merkitsemään loppusumman Euroopan yhteisön vastattavaksi. Kyseinen asia, josta oli aiemmin ilmoitettu asetuksen N:o 595/91 3 artiklan mukaisesti, muodostuu yhdeksästä yksittäisestä petoksesta, jotka koskevat raakamaidon ostajien maitoalalla maksamia lisämaksuja ja jotka paljastuivat vuosien 1989 ja 1990 välillä.

24 Komissio ilmoitti 21.2.2006 päivätyllä kirjeellä Alankomaiden viranomaisille muun muassa siitä, että se lykkäsi Centramelk-asiaa koskevan päätöksensä tekemistä, koska sen yksiköiden mukaan tässä asiassa tarkoitettujen saatavien perintä oli edelleen kesken.

25 Alankomaiden viranomaiset pyysivät 4.10.2006 päivätyllä kirjeellä komissiota kiinnittämään huomiota siihen, että Centramelk-asian käsittely oli lopetettu. Tässä yhteydessä ne myös pyysivät komissiota tekemään tätä asiaa koskevan päätöksen 16.10.2006 mennessä ja käsittelemään asian asetuksen N:o 1258/1999 8 artiklan 2 kohdan säännösten nojalla eikä asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan säännösten nojalla.

26 Komissio ilmoitti 23.10.2006 päivätyllä kirjeellä Alankomaiden viranomaisille muun muassa siitä, ettei se ollut vielä tehnyt päätöstä Centramelk-asiassa, ja siitä, että se tulisi soveltamaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklaa tapauksiin, joita ei ollut käsitelty 16.10.2006 mennessä.

27 Komissio antoi 27.4.2007 Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta rahoitettaviin menoihin liittyvien jäsenvaltioiden maksajavirastojen tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä varainhoitovuoden 2006 osalta annetun päätöksen 2007/327/EY (EUVL L 122, s. 51), jolla se muun muassa sovelsi Centramelk-asiassa tarkoitettuihin saataviin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä. Alankomaiden kuningaskunta ei nostanut päätöksestä 2007/327 kumoamiskannetta.

28 Komission yksiköt suorittivat 15.–17.9.2008 alankomaalaista maksajavirastoa Dienst Regelingenia koskevan tutkinnan.

29 Komissio ilmoitti 17.6.2009 päivätyllä kirjeellä (jäljempänä ensimmäinen tiedonanto), jonka se lähetti asetuksen N:o 885/2006 11 artiklan 1 kohdan nojalla, Alankomaiden viranomaisille 15.–17.9.2008 suoritetun tutkinnan tuloksista. Kyseiseen kirjeeseen oli liitetty yksi liite, jonka otsikko oli ”Huomautukset ja tiedonsaantipyynnöt” ja joka sisälsi tutkinnasta tehdyt päätelmät.

30 Ensimmäisestä tiedonannosta ilmenee muun muassa, että komissio katsoi, etteivät Alankomaiden viranomaiset olleet täysin noudattaneet unionin lainsäädännössä asetettuja vaatimuksia ja että korjaavat toimenpiteet olivat tarpeen, jotta näiden vaatimusten mukaisuus voitiin tulevaisuudessa varmistaa. Komissio pyysi, että sille ilmoitettaisiin jo hyväksytyistä ja suunnitelluista korjaavista toimenpiteistä ja niiden suunnitellusta toteuttamisaikataulusta. Komissio totesi lisäksi, että se voisi jättää unionin rahoituksen ulkopuolelle kaikki EMOTR:n tukiosastosta ja maataloustukirahastosta (jäljempänä yhdessä rahastot) rahoitettavat menot tai osan niistä asetuksen N:o 1290/2005 31 ja 32 artiklan mukaisesti. Lisäksi se täsmensi, että todetut puutteellisuudet otettaisiin huomioon toteutettuja menoja koskevien rahoitusoikaisujen laskentaperusteessa asianmukaisten korjaavien toimenpiteiden toteuttamiseen saakka.

31 Ensimmäisen tiedonannon liitteeseen sisältyvissä huomautuksissa ja suosituksissa komissio yhtäältä muun muassa totesi, että velallisluetteloon ja näin ollen varainhoitovuosien 2006 ja 2007 osalta laadittuihin, asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaisiin taulukoihin ei sisältynyt maksamattomana olevista määristä maksettavia korkoja, koska Dienst Regelingen kirjasi nämä korot vasta, kun ne oli peritty. Komission mukaan näiden korkojen olisi pitänyt sisältyä kyseisiin taulukoihin, koska jos niitä ei merkitä, ne määrät, joihin sovelletaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä, arvioidaan liian mataliksi. Toisaalta komissio huomautti, että Dienst Regelingen lähetti korkojen perintäilmoitukset vasta pääsaatavien takaisinperinnän jälkeen ja nämäkin ainoastaan sellaisten summien osalta, jotka oli peritty takaisin 16.10.2007 jälkeen. Ennen tätä päivää takaisinperittyjen summien korkojen kirjaamatta jättämisestä on aiheutunut tappiota rahastoille. Komissio pyysi lisäksi Alankomaiden viranomaisia toimittamaan sille tiettyjä tietoja.

32 Alankomaiden viranomaiset vastasivat 21.7.2009 päivätyllä kirjeellä komission ensimmäisessä tiedonannossa esittämiin huomautuksiin.

33 Komissio pyysi 7.9.2010 päivätyllä kirjeellä Alankomaiden viranomaisia toimittamaan huomautuksensa riidanalaisista seikoista 5.10.2010 sovittua kahdenvälistä tapaamista varten. Tässä yhteydessä komissio pyysi muun muassa Alankomaiden viranomaisia laskemaan kaikkiin niihin takaisinperintöihin, joihin sovelletaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdassa säädettyä sääntöä, perustuvien korkojen kokonaismäärän varainhoitovuosien 2006–2009 osalta.

34 Komission yksiköiden ja Alankomaiden viranomaisten kahdenvälinen tapaaminen järjestettiin Brysselissä (Belgia) 5.10.2010. Tämän tapaamisen pöytäkirja lähetettiin Alankomaiden viranomaisille 14.12.2010.

35 Kahdenvälisen tapaamisen pöytäkirjasta käy ilmi, että tämän tapaamisen jälkeen komissio piti edelleen olennaisilta osin kiinni ensimmäisessä tiedonannossaan tekemistään päätelmistä ja katsoi, ettei 16.10.2007 mennessä palautettujen määrien osalta ollut peritty lainkaan korkoja, mistä oli aiheutunut taloudellista tappiota rahastoille, ja että asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaisiin taulukoihin sisältyvät korot oli arvioitu liian mataliksi. Komission mukaan mitään korkoja ei ollut ilmoitettu tai korkojen ilmoitettu määrä oli virheellinen, joten tilien tarkastamisen ja hyväksymisen aikaan vuosina 2006 ja 2007 korkojen oikea määrä ei sisältynyt saataviin, joihin sovelletaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohtaa. Tästä syystä komissio ilmoitti ehdottavansa rahoitusoikaisun tekemistä yhtäältä vuosina 2006 ja 2007 takaisinperittyjen saatavien vaatimatta jääneitä korkoja (jäljempänä vaatimatta jääneet korot) koskevilta osin ja toisaalta sellaisen perimättömien saatavien, joihin sovellettiin vuosina 2006 ja 2007 asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä, ilmoittamatta jääneitä korkoja (jäljempänä ilmoittamattomat korot) koskevilta osin. Tässä tilanteessa komissio pyysi Alankomaiden viranomaisia vahvistamaan sen 60 779 euron määrän, jonka Dienst Regelingen oli ilmoittanut vaatimatta jääneiden korkojen osalta, ja toimittamaan laskelman tai mahdollisimman tarkan arvion ilmoittamattomien korkojen määrästä.

36 Alankomaiden viranomaiset ensinnäkin vahvistivat 11.2.2011 päivätyllä kirjeellä vaatimatta jääneiden korkojen 60 779 euron määrän oikeaksi. Toiseksi ne antoivat tiedoksi laskelmansa ilmoittamattomien korkojen määrästä, joka oli niiden mukaan yhteensä 513 566,65 euroa vuosien 2006–2009 osalta. Tältä osin ne tarkensivat, ettei tässä laskelmassa otettu huomioon myöhässä maksettuihin lisämaksuihin liittyviä saatavia, jotka olivat syntyneet 1.4.1993 mennessä (jäljempänä lisämaksuihin liittyvät vanhat saatavat), eikä perusteettomasti maksettuihin vientitukiin liittyviä saatavia, jotka olivat syntyneet 1.4.1995 mennessä (jäljempänä vientitukiin liittyvät vanhat saatavat ja yhdessä lisämaksuihin liittyvien vanhojen saatavien kanssa vanhat saatavat).

37 Komissio osoitti 25.11.2011 päivätyllä kirjeellä Alankomaiden viranomaisille asetuksen N:o 885/2006 11 artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitetun virallisen tiedonannon, jossa se pysyi kannassaan, jonka mukaan varainhoitovuosien 2006–2009 osalta saatavien hallintajärjestelmä ja sääntöjenvastaisuuksien ilmoittaminen asetuksen N:o 885/2006 liitteessä III eivät olleet unionin

oikeuden mukaisia. Erityisesti se totesi ensinnäkin tämän kirjeen liitteessä, että Alankomaiden viranomaiset olivat virheellisesti jättäneet korot kirjaamatta. Tältä osin se tarkensi, että vuosien 2006 ja 2007 suuntaviivojen mukaisesti ja kuten unionin yleinen tuomioistuin on komission mukaan vahvistanut 22.4.2010 annetussa tuomiossa Italia v. komissio (T-274/08 ja T-275/08, Kok., EU:T:2010:154) maksamattomiin summiin liittyvät korot on ilmoitettava asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaisessa taulukossa ja että korkojen ilmoittamatta jättäminen on asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 kohdan säännösten vastaista ja merkitsee tappiota unionin talousarviossa. Toiseksi siltä osin kuin Alankomaiden viranomaiset olivat jättäneet vanhat saatavat korkolaskelmiensa ulkopuolelle, komissio totesi, että vaikka alakohtaisissa asetuksissa ei asetettu velvollisuutta vaatia korkoja, unionin saatavia ei voida kohdella epäsuotuisammin kuin kansallisia saatavia. Tästä syystä komission mukaan on niin, että jos tosiseikkojen tapahtumishetkellä Alankomaiden kuningaskunnassa kirjattiin kansallisten saatavien, kuten verovelkojen tai kansallisesta talousarviosta suoritettavien, perusteettomasti maksettujen tukien, korot, samoin pitäisi toimia unionin saatavien osalta. Tällä perusteella komissio katsoi, että kaikkiin asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaisessa taulukossa oleviin summiin olisi lisättävä korot vuodesta 2006 lähtien, myös vientitukiin liittyviin vanhoihin saataviin ja lisämaksuihin liittyviin vanhoihin saataviin, jotka tarkastettiin ja hyväksyttiin vuonna 2006 tai 2007.

38 Komissio ehdotti siis 5 277 577,43 euron määrän jättämistä unionin rahoituksen ulkopuolelle.

39 Alankomaiden viranomaiset pyysivät 3.1.2012 päivätyllä kirjeellä asetuksen N:o 885/2006 16 artiklan mukaista sovittelua sovitteluelimeltä. Vastauksena tähän pyyntöön komissio pysytti kantansa sovitteluelimelle osoittamassaan ilmoituksessa.

40 Sovitteluelin toimitti 30.4.2012 lopullisen kertomuksensa. Tässä kertomuksessa se muun muassa totesi, ettei se ollut onnistunut sovittamaan yhteen komission ja Alankomaiden viranomaisten kantoja. Se myös pyysi komissiota arvioimaan yhtäältä, voitiinko vastaavuusperiaatteen soveltamisen perustana olevalla tosiseikastolla riittävästi perustella ehdotettua rahoitusoikaisua, ja toisaalta, oliko Centramelk-asian korkojen laskeminen mahdollista rajoittaa kyseiseen asiaan kuuluvista petoksista siihen ainoaan yksittäiseen tapaukseen, joka oli todellisuudessa takaisinperintämenettelyn kohteena vuonna 2006.

41 Komissio toimitti 2.4.2013 päivätyllä kirjeellä Alankomaiden viranomaisille lopulliset päätelmänsä (jäljempänä lopullinen kanta). Tästä kirjeestä käy ilmi, että komissio pysytti todettuja sääntöjenvastaisuuksia ja suunniteltuja rahoitusoikaisuja koskevan kantansa sellaisena kuin se on esitetty edellä 37 ja 38 kohdassa. Vastauksena sovitteluelimen päätelmiin komissio huomautti yhtäältä, että vastaavuusperiaatteen mukaan kyseisten unionin saatavien perintä oli toteutettava samalla tavalla kuin kansallisten maksamattomien verojen perintä. Toisaalta Centramelk-asiasta komissio tarkensi, että koska tähän asiaan kuuluvia yksittäisiä petoksia oli käsiteltävä asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaisen säännön mukaisesti ja koska korkoja oli pääsaatavan liitännäisinä kohdeltava samalla tavoin, kyseisen säännön mukaisesti oli tehtävä rahoitusoikaisu sellaisten korkojen osalta, joita ei ollut tarkastettu ja hyväksytty varainhoitovuoden 2006 osalta.

42 Alankomaiden viranomaiset ilmoittivat 15.4.2013 päivätyllä kirjeellä huomautuksena lopullisesta kannasta ja ilmaisivat olevansa eri mieltä sen kanssa.

43 Komissio toimitti 18.11.2013 Alankomaiden kuningaskunnalle yhteenvedon 15.–17.9.2008 suoritetun tutkinnan tuloksista.

44 Tässä tilanteessa komissio antoi 12.12.2013 EMOTR:n tukiosastosta ja maataloustukirahastosta sekä Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahasto) maksettavien jäsenvaltioiden tiettyjen menojen jättämisestä Euroopan unionin rahoituksen ulkopuolelle annetun

täytäntöönpanopäätöksen 2013/763/EU (EUVL L 338, s. 81; jäljempänä riidanalainen päätös), jolla se muun muassa teki tässä asiassa kyseessä olevien vanhojen saatavien ilmoittamattomia korkoja koskevan rahoitusoikaisun.

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

45 Alankomaiden kuningaskunta nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.2.2014 toimitetulla kannekirjelmällä.

46 Unionin yleinen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin ehdotuksesta aloittaa suullisen käsittelyn.

47 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 21.4.2015 pidetyssä istunnossa.

48 Alankomaiden kuningaskunta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— ensisijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan ja siihen kuuluvan liitteen siltä osin kuin kyseinen säännös ja liite koskevat 4 703 231,78 euron suuruista korkojen määrää, jotka sen väitetään jättäneen laskematta tiettyjen myöhässä maksettuja lisämaksuja ja perusteettomasti maksettuja vientitukia koskevien saatavien osalta

— toissijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan ja siihen kuuluvan liitteen siltä osin kuin kyseinen säännös ja liite koskevat 3 208 935,04 euron suuruista korkojen määrää, jonka sen väitetään jättäneen laskematta tiettyjen myöhässä maksettuja lisämaksuja koskevien saatavien osalta

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

49 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa Alankomaiden kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

50 Kanteensa tueksi Alankomaiden kuningaskunta vetoaa kolmeen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste perustuu perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin. Toinen kanneperuste, joka on esitetty toissijaisesti, perustuu SEU 13 artiklan 2 kohdan rikkomiseen tai vastaavuusperiaatteen virheelliseen soveltamiseen. Kolmas kanneperuste, joka on esitetty edellä esitettyyn nähden toissijaisesti, perustuu huolellisuusvelvoitteen, yhdistettynä asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohtaan ja asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohtaan, laiminlyöntiin.

51 On yhtäältä tarkennettava, että Alankomaiden kuningaskunnan kirjelmistä käy ilmi, kuten se vahvisti istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, mikä kirjattiin istunnon pöytäkirjaan, että ensimmäinen ja toinen kanneperuste on esitetty ensisijaisesti esitetyn ensimmäisen vaatimuksen tueksi (ks. edellä 48 kohta). Sitä vastoin kolmas kumoamisperuste, joka koskee ainoastaan Centramelk-asiaan liittyviä rahoitusoikaisuja, on esitetty toissijaisesti esitetyn toisen vaatimuksen tueksi (ks. edellä 48 kohta).

52 Toisaalta on huomattava, että vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään kysymykseen Alankomaiden kuningaskunta totesi, että kanteen tueksi esitetyllä ensimmäisellä kanneperusteella, joka perustuu muodollisesti komission perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin, on todellisuudessa tarkoitus riitauttaa riidanalaisen päätöksen perustelujen aineellinen paikkansapitävyys eikä muodollista perustelemista. Tämä tarkennus on kirjattu istunnon pöytäkirjaan.

53 Tästä seuraa, että siltä osin kuin ensimmäisellä kanneperusteella pyritään viime kädessä riitauttamaan riidanalaisen päätöksen perustelujen aineellinen paikkansapitävyys, se sekoittuu sisällöltään Alankomaiden kuningaskunnan esittämään toiseen kanneperusteeseen. Istunnossa ilmoitetut tarkennukset huomioon ottaen tässä asiassa ei ole enää tarpeen tutkia SEUT 296 artiklassa vahvistetun perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin perustuvaa kanneperustetta.

54 On siirryttävä suoraan tutkimaan Alankomaiden kuningaskunnan esittämää toista kanneperustetta.

Toinen kanneperuste, joka perustuu SEU 13 artiklan 2 kohdan rikkomiseen tai vastaavuusperiaatteen virheelliseen soveltamiseen

55 Toisella kanneperusteellaan Alankomaiden kuningaskunta moittii komissiota siitä, ettei se ole noudattanut SEU 13 artiklan 2 kohtaa, tai siitä, että se on soveltanut virheellisesti vastaavuusperiaatetta. Tämä kanneperuste jakautuu muodollisesti kahteen osaan.

56 Tämän kanneperusteen ensimmäisessä osassa Alankomaiden kuningaskunta väittää, että komissio ylitti SEU 13 artiklan 2 kohdan vastaisesti toimivaltansa rajat, kun se teki vanhojen saatavien korkojen ilmoittamatta jättämiseen perustuvan rahoitusoikaisun ilman minkäänlaista unionin toimivaltaa tai siitä huolimatta, että unionin oikeudessa ei ole korkojen kirjaamisvelvollisuutta. On nimittäin niin, että ensinnäkin vanhojen saatavien syntyhetkellä alakohtaisissa asetuksissa ei säädetty minkäänlaisesta korkojen kirjaamisvelvollisuudesta. Toiseksi tällainen velvollisuus ei voi johtua asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 ja 5 kohdasta, kuten unionin tuomioistuinten oikeuskäytännössä on sitä paitsi todettu. Kolmanneksi komission ilmoitus, jonka mukaan on selvää, että perusteettomasti maksettujen määrien takaisinperinnässä on vaadittava korkoja, ei voi muodostaa oikeudellisesta perustaa. Oikeudellisen perustan täytyisi olla nimenomainen.

57 Tämän kanneperusteen toisessa osassa Alankomaiden kuningaskunta moittii komissiota siitä, että se sovelsi virheellisesti vastaavuusperiaatetta, koska tosiseikkojen tapahtumishetkellä Alankomaiden oikeudessa ei asetettu mitään korkojen kirjaamisvelvollisuutta samantyyppisten kansallisten riitojen eli perusteettomasti maksettujen kansallisten tukien takaisinperinnän yhteydessä. Tältä osin Alankomaiden kuningaskunnan mukaan komissio katsoo virheellisesti, että vanhat saatavat olisivat rinnastettavissa verovelkoihin, joiden osalta Alankomaiden oikeudessa oli asetettu korkojen kirjaamisvelvollisuus. Alankomaiden kuningaskunnan mukaan vanhat saatavat ja verovelat ovat sekä luonteeltaan että tavoitteeltaan erilaisia. Siltä osin kuin komissio väittää, että vanhojen saatavien takaisinperinnän tavoite on sama kuin verovelkojen takaisinperinnän, Alankomaiden kuningaskunta toteaa, että takaisinperinnästä saatujen tulojen kohdentamisella EU:n tasolla ei ole merkitystä vastaavuusperiaatteen soveltamisen kannalta, koska vastaavuusperiaate koskee toisiinsa rinnastettavien kansallisten ja unionin saatavien vastaavaa kohtelua kansallisella tasolla. Näissä olosuhteissa Alankomaiden kuningaskunta katsoo, ettei se toiminut vastaavuusperiaatteen vastaisesti kohdellessaan vanhoja saatavia ja verovelkoja eri tavalla.

58 Komissio kiistää näiden Alankomaiden kuningaskunnan väitteiden paikkansapitävyyden.

59 Tämän kanneperusteen ensimmäisen osan osalta komissio väittää, että korkojen perintävelvollisuus seuraa asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 ja 5 kohdasta, luettuna yhdessä vastaavuusperiaatteen kanssa. Lisäksi komission mukaan on loogista ja itsestään selvää, että perusteettomasti maksetun määrän takaisinperinnässä on perittävä myös korkoa, kuten oikeuskäytännössä ja asetuksen

N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1287/95, on vahvistettu. Vanhojen saatavien korkojen perimättä jättämisestä aiheutuu komission mukaan vahinkoa rahastoille.

60 Tämän kanneperusteen toisesta osasta komissio väittää, että vastaavuusperiaatteen nojalla vanhoille saataville on laskettava sellaista korkoa vastaava korko, jota Alankomaiden viranomaiset perisivät verovelkojen perinnän yhteydessä. Komission mukaan maksamattoman veron perintä on rinnastettavissa perusteettomasti myönnetyn maataloustuen takaisinperintään. Vaikka komissio pitääkin outona sitä, ettei Alankomaiden oikeudessa ollut tosiseikkojen tapahtumahetkellä asetettu velvollisuutta periä korkoa kansallisten maataloustukien takaisinperinnän yhteydessä, komissio lisää, että kun otetaan huomioon rahastoille vanhojen saatavien korkojen perimättä jättämisestä aiheutunut vahinko, Alankomaiden kuningaskunta ei voi tulkita rajoittavasti samantyyppisen kansallisen velvoitteen käsitettä. Lisäksi asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1287/95, tarkennetaan itsestäänselvyys eli se, että korot on laskettava perusteettomasti maksetun määrän takaisinperinnän yhteydessä.

61 Edellä 55–60 kohdassa esitellyistä asianosaisten perusteluista käy ilmi, että tämän kanneperusteen kaksi osaa liittyvät läheisesti toisiinsa. Alankomaiden kuningaskunta nimittäin yhtäältä kiistää näissä kahdessa osassa tehdyn rahoitusoikaisun, joka koskee vanhojen saatavien korkojen ilmoittamatta jättämistä, perustan sillä perusteella, ettei näiden saatavien syntyhetkellä unionin oikeuden säännöksistä (ensimmäinen osa) eikä vastaavuusperiaatteesta (toinen osa) seurannut mitään näiden saatavien korkojen kirjaamisvelvollisuutta. Toisaalta on niin, että toisin kuin Alankomaiden kuningaskunta väitti istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, tämän kanneperusteen ensimmäisessä osassa esitetty väite siitä, että rahoitusoikaisulla ei ole oikeudellista perustaa, jos unionin oikeudessa ei ole asetettu korkojen kirjaamisvelvollisuutta, ei voi johtaa riidanalaisen päätöksen osittaiseen kumoamiseen, vaikka se pitäisi paikkansa, ellei tämän kanneperusteen toisen osan arvioinnissa käy ilmi, ettei Alankomaiden kuningaskunnan täytynyt kirjata korkoja myöskään vastaavuusperiaatteen nojalla.

62 Näin ollen tämän kanneperusteen kaksi osaa on tutkittava yhdessä ja todettava lisäksi, ettei Alankomaiden kuningaskunta vastustanut niiden tutkimista yhdessä, kun unionin yleinen tuomioistuin kysyi sitä siltä istunnossa.

63 Alustavasti on todettava, kuten komission kirjelmistä käy ilmi ja kuten komissio tarkensi istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, että komissio teki Alankomaiden kuningaskunnan osalta ilmoittamattomiin korkoihin perustuvan rahoitusoikaisun asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 ja 5 kohdan säännösten, luettuina yhdessä, ja vastaavuusperiaatteen perusteella. Näistä säännöksistä ja tästä periaatteesta seuraa komission mukaan kyseiselle jäsenvaltiolle vanhojen saatavien korkojen kirjaamisvelvollisuus.

64 Erityisesti vanhojen saatavien korkojen kirjaamisvelvollisuuden osalta komissio katsoi sääntöjenmukaisuuden tarkastamismenettelyssä, että nämä korot olisi pitänyt ilmoittaa asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaisessa taulukossa ja että Alankomaiden kuningaskunnalla oli velvollisuus periä vanhoista saatavista korkoa vastaavuusperiaatteen nojalla. Lopullisesta kannasta käy tarkkaan ottaen ilmi, että komission mukaan kyseisten summien perintä piti toteuttaa samalla tavoin kuin maksamattomien kansallisten verojen, joiden osalta Alankomaiden oikeudessa säädettiin korkojen kirjaamisesta. Erottelu, jolla Alankomaiden kuningaskunta erottaa toisistaan yhtäältä vientituet ja lisämaksut sekä toisaalta kansalliset verot niiden erilaisten oikeudellisten järjestelmien ja tavoitteiden perusteella, on komission mukaan puhtaasti muodollinen, ja se voi vaarantaa vastaavuusperiaatteen tehokkuuden. Komissio katsoi päinvastoin, että vaikka vientituet ja lisämaksut erosivatkin toki alun perin kansallisista veroista, tämä ei muuta sitä, että siinä vaiheessa, kun kyseiset vientimaksut ja lisämaksut on todettu perusteettomiksi, niiden luonne muuttuu ja niistä tulee määriä, jotka on perittävä takaisin ja merkittävä sidottuina tuloina unionin talousarvioon ja jotka siten lisäävät kyseistä talousarviota samalla tavoin kuin kansallisessa oikeudessa säädetyt verot lisäisivät sitä. Komissio viittasi

tältä osin asetuksen N:o 1605/2002 18 artiklan 1 kohdan f alakohtaan. Maidon lisämaksujen osalta komissio lisäsi, että niistä saadut tulot ovat jäsenvaltioiden rahoitusosuuksien korvaamisesta yhteisöjen omilla varoilla 21.4.1970 tehdyn päätöksen 70/243/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 94, s. 19) 2 artiklan mukaisesti yhteisön omia varoja. Tämän vuoksi unionin näkökulmasta lisämaksujen ja perusteettomasti maksettujen vientitukien takaisinperinnän tavoite on komission mukaan täysin sama kuin kansallisten verojen perinnän tavoite, mistä seuraa menettelyjen vastaavuus.

65 Näissä olosuhteissa komissio teki vanhojen saatavien ilmoittamattomiin korkoihin perustuvan rahoitusoikaisun, koska kun näitä korkoja ei ollut sisällytetty asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaiseen taulukkoon, niitä ei ollut otettu huomioon, kun vanhojen saatavien pääomat tarkastettiin ja hyväksyttiin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan nojalla.

66 Tällä kanneperusteella Alankomaiden kuningaskunta riitauttaa tämän rahoitusoikaisun perustan kyseenalaistamalla sellaisen velvollisuuden olemassaolon, jonka perusteella sen täytyisi kirjata vanhojen saatavien korot. Alankomaiden kuningaskunta päättelee tästä, että koska tällaista velvollisuutta ei ole, komissio ei voinut tehdä sen osalta tällaisiin ilmoittamattomiin korkoihin perustuvaa rahoitusoikaisua.

67 Jotta voitaisiin ensisijaisesti tutkia näiden perusteluiden valossa riidanalaisen päätöksen aineellista paikkansapitävyyttä, on siten selvitettävä, oliko tässä asiassa Alankomaiden kuningaskunnalla velvollisuus periä vanhoista saatavista korkoa.

68 Ensinnäkin on todettava, kuten asianosaiset myöntävät muutoinkin ja vahvistivat istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, mikä merkittiin istunnon pöytäkirjaan, että alakohtaisissa asetuksissa, sellaisena kuin niitä sovellettiin sinä ajanjaksona, jolloin vanhat saatavat syntyivät, ei säädetty minkäänlaisesta velvollisuudesta periä näistä saatavista korkoa.

69 On nimittäin muistutettava, että lisämaksuihin liittyvät vanhat saatavat ovat syntyneet viimeistään 1.4.1993. Vientitukiin liittyvät vanhat saatavat ovat syntyneet viimeistään 1.4.1995.

70 Maitoalan lisämaksujen osalta vasta asetuksen N:o 536/93 3 artiklan 4 kohdassa ja 4 artiklan 4 kohdassa säädettiin, että jos kyseisissä säännöksissä vahvistettua maksun määräpäivää ei noudatettu, velkasumma kasvoi vuosittain korkoa jäsenvaltion vahvistaman sellaisen korkokannan mukaisesti, joka ei saanut olla pienempi kuin korkokanta, jota jäsenvaltio sovelsi kun vaadittiin takaisin perusteettomasti maksettuja summia. Tätä asetusta alettiin sen 10 artiklan toisen alakohdan mukaan soveltaa 1.4.1993 alkaneen 12 kuukauden pituisen jakson alusta. Sitä vastoin asetukseen N:o 1546/88, joka kumottiin ja korvattiin asetuksella N:o 536/93, ei sisältynyt mitään säännöstä, jossa olisi säädetty myöhässä maksettujen lisämaksujen perintään liittyvien korkojen perimisestä.

71 Vientitukien osalta perusteettomasti maksettuihin summiin liittyvästä tuensaajan velvollisuudesta, jonka mukaan tuensaajan on korvattava perusteettomasti maksetun määrän lisäksi korkoa tälle määrälle, säädettiin asetuksen N:o 3665/87 11 artiklan 3 kohdassa, sellaisena kuin se oli muutettuna asetuksella N:o 2945/94. Tätä jälkimmäistä asetusta sovellettiin sen 2 artiklan toisen alakohdan mukaisesti vientitapahtumiin, joiden osalta asetuksen N:o 3665/87 3 tai 25 artiklassa tarkoitetut muodollisuudet oli täytetty 1.4.1995 jälkeen. Sitä vastoin sellaisten perusteettomasti maksettujen vientitukien osalta, joiden osalta kyseiset muodollisuudet oli täytetty 1.4.1995 mennessä, asetukseen N:o 3665/87 ei sisältynyt mitään tuensaajan velvollisuutta maksaa korkoa perusteettomasti maksetuille summille.

72 Toiseksi asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan säännöksistä on ensinnäkin todettava, että kyseinen artikla koskee jäsenvaltioiden velvollisuuksia, jotka liittyvät summien takaisinperintään sellaisilta tuensaajilta, jotka ovat syyllistyneet väärinkäytöksiin tai laiminlyönteihin (edellä 37 kohdassa mainittu tuomio Italia v. komissio, EU:T:2010:154, 35 kohta).

73 Erityisesti asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 kohdan mukaan väärinkäytösten tai laiminlyöntien vuoksi takaisin perityt määrät on suoritettava korkoineen maksajavirastoille, jotka palauttavat ne maataloustukirahastolle sidottuina tuloina merkiten määrät sille kuukaudelle, jona ne tosiasiallisesti saadaan perittyä takaisin.

74 Oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 kohdassa säädetään siis, että väärinkäytöksen tai laiminlyönnin takia takaisin perittyjen summien korot maksetaan maksajavirastoille, jotka palauttavat ne maataloustukirahastolle sidottuina tuloina merkiten määrät sille kuukaudelle, jona ne tosiasiallisesti saadaan perittyä takaisin. Tällä säännöksellä, joka sisältää ainoastaan yksinkertaisen säännön tällaisten tulojen kohdentamisesta talousarviossa, ei kuitenkaan aseteta jäsenvaltioille velvollisuutta vaatia takaisin perityille summille korkoa (tuomio 29.3.2012, Pfeifer & Langen, C-564/10, Kok., EU:C:2012:190, 44 kohta).

75 Toisaalta asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohta koskee niitä erityisiä tilanteita, joissa jäsenvaltio ei ole perinyt takaisin määriä neljän vuoden kuluessa ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekemisestä tai kahdeksan vuoden kuluessa, jos takaisinperintää käsitellään kansallisessa tuomioistuimessa. Tällaisissa tilanteissa takaisinperinnän toteuttamatta jättämisestä aiheutuvista taloudellisista seurauksista vastaavat kyseisen säännöksen mukaisesti 50-prosenttisesti kyseinen jäsenvaltio ja 50-prosenttisesti unionin talousarvio (edellä 37 kohdassa mainittu tuomio Italia v. komissio, EU:T:2010:154, 36 kohta).

76 Oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdassa säädettyä taloudellisen vastuun jakamista yhtä suuriin osiin kyseisen jäsenvaltion ja unionin talousarvion kesken sovelletaan kaikkiin luonteeltaan taloudellisiin vaikutuksiin, jotka liittyvät siihen, että säännönvastaisesti maksettuja summia ei ole peritty takaisin, ja joihin kuuluvat muun muassa pääomat sekä niihin liittyvät korot, jotka olisi pitänyt maksaa saman asetuksen 32 artiklan 1 kohdan nojalla (ks. vastaavasti edellä 37 kohdassa mainittu tuomio Italia v. komissio, EU:T:2010:154, 39, 41 ja 44 kohta).

77 Tästä syystä komissiolla on periaatteessa oikeus sisällyttää asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan nojalla maksettaviin määriin korot, jotka liittyvät sellaisiin saataviin, joita ei ole peritty takaisin asiasta riippuen joko neljän tai kahdeksan vuoden määräajassa, josta on säädetty kyseisessä säännöksessä (ks. vastaavasti edellä 37 kohdassa mainittu tuomio Italia v. komissio, EU:T:2010:154, 46 kohta).

78 On kuitenkin todettava, että mahdollisuus sisällyttää asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan nojalla maksettaviin määriin korot, jotka liittyvät sellaisiin saataviin, joita ei ole peritty takaisin asiasta riippuen joko neljän tai kahdeksan vuoden määräajassa, josta on säädetty kyseisessä säännöksessä, edellyttää välttämättä sitä, että asianomaisella jäsenvaltiolla on kussakin yksittäistapauksessa velvollisuus vaatia korkojen maksamista kyseisille määrille. Edellä 76 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan on nimittäin niin, että vain siinä tapauksessa, että tällainen velvollisuus on olemassa, kyseisten summien perimättä jättämisestä aiheutuvat, kyseisessä säännöksessä tarkoitetut taloudelliset seuraukset voivat kattaa näiden summien pääomien lisäksi korot.

79 Tästä seuraa myös, että vanhojen saatavien ilmoittamattomiin korkoihin perustuvan rahoitusoikaisun tekeminen tässä asiassa edellyttää tällaisen Alankomaiden kuningaskunnan velvollisuuden olemassaoloa.

80 Toiseksi on todettava, että asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 ja 5 kohdassa ei säädetä mistään jäsenvaltioiden velvollisuudesta vaatia takaisin perittäville saataville korkoa.

81 Ensinnäkin on yhtäältä niin, että samoin kuin asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan toinen alakohta, johon komissio viittaa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1287/95, asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 kohta sisältää nimittäin ainoastaan yksinkertaisen säännön

väärinkäytöksen tai laiminlyönnin takia takaisin perittyjen summien kohdentamisesta talousarviossa, kuten edellä 74 kohdassa jo todettiin, eikä siinä aseteta jäsenvaltioille velvollisuutta vaatia tällaisille takaisin perityille summille korkoa.

82 Toisaalta on todettava, että myöskään asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdassa ei aseteta jäsenvaltioille velvollisuutta vaatia takaisin perittäville summille korkoa, koska tämä säännös sisältää ainoastaan säännön sellaisia seurauksia koskevan taloudellisen vastuun jakautumisesta tässä säännöksessä asetettujen määräaikojen jälkeen, jotka aiheutuvat siitä, ettei kyseisiä summia ole peritty takaisin.

83 Tällainen asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan tulkinta on tarpeen sitäkin suuremmalla syyllä, koska oikeuskäytännön mukaan kyseistä säännöstä on luettava ottaen huomioon kyseisen asetuksen 32 artiklan 1 kohta, joka merkitsee yleisiä rajoja alalla, joka koskee summien takaisinmaksamista unionille varojen käytön yhteydessä tapahtuneiden väärinkäytösten tai laiminlyöntien johdosta (edellä 37 kohdassa mainittu tuomio Italia v. komissio, EU:T:2010:154, 41 kohta). Kuten edellä 74 ja 81 kohdassa on todettu, tätä jälkimmäistä säännöstä ei voida tulkita siten, että siinä asetetaan jäsenvaltioille velvollisuus vaatia takaisin perityille summille korkoa.

84 Toiseksi tätä asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 ja 5 kohdan tulkintaa ei voida kyseenalaistaa päätelmillä, jotka on esitetty edellä 37 kohdassa mainitun tuomion Italia v. komissio (EU:T:2010:154) 44 kohdassa, johon komissio viittaa.

85 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyllä edellä 37 kohdassa mainitun tuomion Italia v. komissio (EU:T:2010:154) 44 kohdassa, että asetuksen N:o 1290/2005 johdanto-osasta ja erityisesti sen 25 ja 26 perustelukappaleesta ilmeni, että tämän asetuksen 32 artiklan 5 kohdassa käyttöön otetun taloudellisen yhteisvastuun järjestelmän tarkoituksena oli suojata unionin talousarvioon liittyviä etuja siten, että asianomaiseen jäsenvaltioon kohdistettiin osa väärinkäytösten vuoksi maksettavista määristä, joita ei ollut peritty takaisin kohtuullisessa määräajassa, ja että velvollisuus periä väärinkäytösten toteamisen ja kyseessä olevien summien tosiasiallisen takaisinperinnän välillä kertyneet korot oli luonteeltaan kompensoiva, koska korot liittyivät vahinkoon, jota unionin talousarviolle oli tilapäisesti aiheutunut sen vuoksi, että sen hyväksi kirjattua saatavaa ei ollut peritty. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä, että korkojen jättäminen takaisin perittävien summien ulkopuolelle ja siten kyseessä olevan jäsenvaltion vastuulla olevan määrän vähentäminen olisi ristiriidassa unionin talousarvion taloudellisten etujen suojaamisen kanssa, koska viimeksi mainittu kärsisi näin ollen suurimman osan taloudellisista seurauksista, joita koituu siitä, että väärinkäytösten johdosta perittäviä määriä ei ole peritty takaisin kohtuullisessa ajassa.

86 Toisin kuin komissio väittää, on kuitenkin todettava, ettei näistä päätelmistä voida johtaa yleistä periaatetta, jonka mukaan jäsenvaltioilla olisi velvollisuus vaatia väärinkäytösten vuoksi takaisin perittäville summille korkoa ja joka olisi otettava huomioon asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohtaa sovellettaessa. Saman edellä 37 kohdassa mainitun tuomion Italia v. komissio (EU:T:2010:154) 48 kohdasta nimittäin käy ilmi, että unionin yleinen tuomioistuin otti tässä tuomiossa kantaa ainoastaan kysymykseen siitä, oliko korot otettava huomioon asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan nojalla, eikä unionin tuomioistuinta ollut pyydetty ottamaan kantaa korkojen perimisvelvollisuuden perustaan.

87 Komissio ei voi myöskään vedota edellä 37 kohdassa mainitun tuomion Italia v. komissio (EU:T:2010:154) 45 kohtaan. Unionin yleinen tuomioistuin kylläkin korosti, että ”periaatteella, jonka mukaan korot ovat liitännäisiä pääomalle ja niitä käsitellään kirjanpidossa samoin kuin pääomia, on yleinen merkitys unionin talousarviota koskevan säännöstön rajoissa, kuten osoittaa asetuksen (EY, Euratom) N:o 2342/2002 86 artiklan 1 kohta, jossa täsmennetään, että ’jos saamista ei ole maksettu – –, saamisesta peritään korkoa – –, sanotun kuitenkaan rajoittamatta alakohtaisten säädösten soveltamisesta johtuvia erityissäännöksiä’”. On kuitenkin yhtäältä todettava, että ainoastaan se seikka, että korot ovat liitännäisiä pääomalle, ei voi olla perustana Alankomaiden kuningaskunnan korkojen

kirjaamisvelvollisuudelle tässä asiassa. Joka tapauksessa on toisaalta huomattava, että komissio on ainoastaan toistanut vastauksessaan unionin yleisen tuomioistuimen kyseisen tuomion 45 kohdassa tekemät toteamukset tekemättä niistä mitään tätä asiaa koskevia päätelmiä, ja että komissio ei ole missään vaiheessa hallinnollisen menettelyn aikana tai unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyn menettelyn aikana vedonnut asetuksen N:o 2342/2002 86 artiklan 1 kohtaan, vaikka oletettaisiin, että tätä säännöstä sovelletaan käsiteltävän asian olosuhteissa.

88 Joka tapauksessa on todettava, että päinvastainen tulkinta, jonka mukaan asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 ja 5 kohdasta seuraisi jäsenvaltioille velvollisuus vaatia väärinkäytösten vuoksi takaisin perittäville summille korkoa, ja näin ollen tällaisten korkojen automaattinen sisällyttäminen kyseisen säännöksen 5 kohdassa tarkoitettuihin taloudellisiin seurauksiin, ei olisi mahdollinen, kun otetaan huomioon unionin tuomioistuimen tämän säännöksen 1 kohdasta tekemä tulkinta, joka on mainittu edellä 74 ja 81 kohdassa ja joka on otettava huomioon saman säännöksen 5 kohdan tulkinnassa, kuten edellä 83 kohdasta käy ilmi.

89 On myös tärkeää lisätä asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen korkojen perinnän periaatteesta, että unionin tuomioistuin ei ole, kun se viittasi [unionin] taloudellisten etujen suojaamisesta 18.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 2988/95 (EYVL L 312, s. 1) 4 artiklan 2 kohtaan, jonka mukaan takaisin perittävään perusteettomasti saatuun etuuteen voidaan myös lisätä korkoa, jos tästä on säädetty, vahvistanut mitään yleistä periaatetta, jonka mukaan perusteettomasti saatujen etujen takaisinperintään liittyisi välttämättä korkojen perintä. Unionin tuomioistuin on päinvastoin todettuaan, ettei sovellettavien asetusten merkityksellisissä säännöksissä aseteta tällaista velvoitetta, selvittänyt, onko kansallisessa oikeudessa tällaista velvollisuutta vastaavuusperiaatteen soveltamiseksi (ks. vastaavasti edellä 74 kohdassa mainittu tuomio Pfeifer & Langen, EU:C:2012:190, 41–47 kohta).

90 On lisäksi huomattava, että komissio huomautti itse istunnossa, että asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklalla voidaan perustella sellaisen rahoitusoikaisun tekemistä, joka perustuu vanhoihin saataviin liittyviin ilmoittamattomiin korkoihin, vain yhdessä vastaavuusperiaatteen kanssa, kuten edellä 63 kohdasta käy ilmi.

91 Koska alakohtaisissa asetuksissa tai asetuksessa N:o 1290/2005 ei ole asetettu mitään velvollisuutta vaatia vanhoille saataville korkoa, on näin ollen kolmanneksi selvitettävä, voiko tällainen velvollisuus tässä asiassa pätevästi perustua vastaavuusperiaatteeseen.

92 Tältä osin on muistutettava, että SEUT 325 artiklan 2 kohdan perusteella jäsenvaltioiden on toteutettava samat toimenpiteet suojatakseen unionin taloudellisia etuja petolliselta menettelyltä kuin ne toteuttavat suojatakseen omia taloudellisia etujaan petolliselta menettelyltä (tuomio 28.10.2010, SGS Belgium ym., C-367/09, Kok., EU:C:2010:648, 40 kohta; edellä 74 kohdassa mainittu tuomio Pfeifer & Langen, EU:C:2012:190, 52 kohta ja tuomio 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, Kok., EU:C:2013:105, 26 kohta). Tämän vuoksi oikeuskäytännön mukaan sellaisessa tilanteessa, jossa unionin lainsäädäntöä ei ole ja jossa jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä säädetään kansallisesta talousarviosta perusteettomasti maksettujen samantyyppisten etuuksien takaisinperintään liittyvien korkojen perinnästä, jäsenvaltion on perittävä vastaavalla tavalla korkoa, kun se perii takaisin unionin talousarviosta perusteettomasti maksettuja etuuksia (edellä 74 kohdassa mainittu tuomio Pfeifer & Langen, EU:C:2012:190, 52 kohta). On katsottava, että sama koskee rahoituskuluja, joita jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten on perittävä unionin lukuun (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 27.3.1980, Meridionale Industria Salumi ym., 66/79, 127/79 ja 128/79, Kok., EU:C:1980:101, 17 kohta).

93 Tässä asiassa on yhtäältä selvää, kuten edellä 63 kohdassa todettiin, että komissio katsoi hallinnollisessa menettelyssä, että vastaavuusperiaatteen nojalla kyseessä olevien saatavien perintä piti toteuttaa samalla tavalla kuin maksamattomien kansallisten verojen perintä. Tämä kanta perustuu edellä 92 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetun samantyyppisen etuuden käsitteen laajaan tulkintaan, jonka

Alankomaiden kuningaskunta riitauttaa tämän kanneperusteen toisessa osassa. Toisaalta komissio huomautti istunnossa, että Alankomaiden kuningaskunnan hallinnollisessa menettelyssä toimittamien tietojen mukaan Alankomaiden yksityisoikeuden mukaan perusteettomasti myönnetyistä kansallisista maataloustuista muodostuvista saatavista oli mahdollista periä korkoa, ja vetosi tähän mahdollisuuteen toissijaisesti.

94 Tässä tilanteessa on selvitettävä, voidaanko vanhojen saatavien perintä rinnastaa maksamattomien kansallisten verojen perintään edellä 92 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö huomioon ottaen, ja tutkittava sen jälkeen tarvittaessa komission toissijaisesti esittämiä perusteluja, jotka on esitetty tiivistetysti edellä 93 kohdassa.

95 Ensinnäkin siltä osin kuin kyse on vanhojen saatavien rinnastettavuudesta kansallisiin verosaataviin lisämaksuihin liittyviä vanhoja saatavia ja vientitukiin liittyviä vanhoja saatavia on niiden ominaispiirteet huomioon ottaen tutkittava erikseen.

96 Ensimmäisenä lisämaksuihin liittyvistä vanhoista saatavista on yhtäältä todettava, että oikeuskäytännön mukaan lisämaksujärjestelmän tarkoituksena on maidontuotantoa rajoittamalla palauttaa tasapaino kysynnän ja tarjonnan välille maitomarkkinoilla, joille on tunnusomaista rakenteellinen ylijäämä. Tämä toimenpide liittyy siten yhtäältä maidontuotannon järkiperäisen kehittämisen asettamiin tavoitteisiin ja toisaalta, vakauttamalla maatalousväestön tuloja, kyseisen väestön kohtuullisen elintason säilyttämisen mukaisiin tavoitteisiin (tuomio 17.5.1988, Erpelding, 84/87, Kok., EU:C:1988:245, 26 kohta; tuomio 25.3.2004, Cooperativa Lattepiù ym., C-231/00, C-303/00 ja C-451/00, Kok., EU:C:2004:178, 73 kohta ja tuomio 25.3.2004, Azienda Agricola Ettore Ribaldi ym., C-480/00, C-482/00, C-84/00, C-489/00–C-491/00 ja C-497/00–C-499/00, Kok., EU:C:2004:179, 57 kohta). Maidon lisämaksu on nimittäin markkinapolitiikan tai rakennepolitiikan säännöksistä johtuva rajoitus (em. tuomio Cooperativa Lattepiù ym., EU:C:2004:178, 74 kohta ja em. tuomio Azienda Agricola Ettore Ribaldi ym., EU:C:2004:179, 58 kohta). Se on osa maatalousmarkkinoiden tasapainottamiseen tarkoitettuja interventioita ja se käytetään maitoalan kulujen rahoittamiseen. Tästä seuraa, että lisämaksun ilmeisen päämäärän lisäksi, joka koskee maidontuottajien velvoittamista noudattamaan niille myönnettyjä viitemääriä, lisämaksulla on myös taloudellinen tarkoitus sikäli kuin sillä pyritään hankkimaan yhteisölle tarvittavat varat sen tuotannon myymiseksi, jonka tuottajat tuottavat kiintiönsä ylittäen (em. tuomio Cooperativa Lattepiù ym., EU:C:2004:178, 75 kohta; em. tuomio Azienda Agricola Ettore Ribaldi ym., EU:C:2004:179, 59 kohta ja tuomio 15.7.2004, Gerekens ja Procola, C-459/02, Kok., EU:C:2004:454, 37 kohta).

97 Tämän vuoksi on niin, että vaikka lisämaksut on tarkoitettu tuottamaan varoja unionin talousarvioon, kuten komissio huomauttaa, niille on kuitenkin ominaista se, että niillä on tarkoitus tasapainottaa maatalousmarkkinoita, kuten Alankomaiden kuningaskunta huomauttaa.

98 Kuten Alankomaiden kuningaskunta on todennut, kansalliseen verojärjestelmään kuuluville veroille ja maksuille, joita peritään koko väestöltä, on sitä vastoin ominaista se, että niiden pääasiallinen tai jopa yksinomainen tarkoitus on tuottaa tuloja kansalliseen talousarvioon. Komissio ei myöskään ole tässä asiassa osoittanut tai edes väittänyt, että Alankomaiden veroilla, jotka se otti huomioon vastaavuusperiaatteen soveltamiseksi, olisi jokin lisämaksujen tavoitteen eli markkinoiden tasapainottamisen kanssa yhdenmukainen tavoite.

99 Vaikuttaa siten siltä, kuten Alankomaiden kuningaskunta väittää, että kansallisilla veroilla ei ole lisämaksuille ominaista tavoitetta markkinoiden tasapainottamisesta. On lisäksi niin, kuten Alankomaiden kuningaskunta väittää, että maatalousmaksuja peritään vain tarkasti rajatulta maksuvelvollisten ryhmältä eikä koko väestöltä ja että lisämaksuista saatavat tulot käytetään maitoalan kulujen rahoittamiseen ja vielä tarkemmin ilmaistuna sen tuotannon myymiseksi, jonka tuottajat tuottavat kiintiönsä ylittäen.

100 Analogisesti sen oikeuskäytännön kanssa, jonka mukaan vastaavuusperiaatteen soveltamiseksi on tutkittava unionin oikeuden rikkomiseen perustuvien kanteiden ja jäsenvaltion kansallisen oikeuden rikkomiseen perustuvien kanteiden samankaltaisuus niiden kohteen, syyn ja olennaisten seikkojen perusteella (ks. vastaavasti tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, Kok., EU:C:2012:478, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), on tässä asiassa unionin saatavien ja kansallisten saatavien samankaltaisuuden tutkimisen osalta todettava, että kun otetaan huomioon lisämaksujen tavoite ja käyttötarkoitus, jotka ovat erikoislaatuisia, lisämaksuihin liittyviä vanhoja saatavia ei voida pitää kansallisia verosaatavia vastaavina, samantyyppisinä saatavina.

101 Toisaalta on joka tapauksessa niin, että vaikka oletettaisiin komission väittämällä tavalla, että oikeuskäytännön perusteella ei voitaisi sulkea pois sitä, että lisämaksuja, jotka ovat rahoituskuluja, joita jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten on perittävä unionin lukuun, voitaisiin pitää kansallisiin veroihin tai maksuihin rinnastettavina (ks. vastaavasti tuomio 14.7.1994, Milchwerke Köln v. Wuppertal, C-352/92, Kok., EU:C:1994:294, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 15.1.2004, Penycoed, C-230/01, Kok., EU:C:2004:20, 36 ja 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), on lisättävä, että tässäkin tapauksessa olisi tutkittava, ovatko kyseiset kansalliset verot tai maksut vastaavia tai samantyyppisiä kuin lisämaksut (ks. vastaavasti tuomio 27.5.1993, Peter, C-290/91, Kok., EU:C:1993:220, 11 kohta).

102 Kuten edellä 98 kohdasta käy ilmi, tässä asiassa minkään asiakirjojen perusteella ei voida katsoa, että komissio olisi pyrkinyt tutkimaan, ovatko Alankomaiden oikeuden perusteella kannetuista veroista tai maksuista jotkin verot tai maksut samantyyppisiä kuin lisämaksut.

103 Näin ollen on todettava, että komissio arvioi virheellisesti, että lisämaksuihin liittyviä vanhoja saatavia olisi kohdeltava samalla tavoin kuin verovelkoja.

104 Toisena vientitukiin liittyvistä vanhoista saatavista on todettava, että oikeuskäytännön mukaan vientitukien järjestelmän tarkoituksena on eurooppalaisten tuotteiden viennin mahdollistaminen silloin, kun se muutoin ei enää olisi toimijalle kannattavaa (ks. tuomio 19.11.1998, Ranska v. komissio, C-235/97, Kok., EU:C:1998:556, 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

105 Vientituet rahoitettiin asetuksen N:o 729/70 ja asetuksen N:o 1258/1999 1 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan EMOTR:n tukiosastosta, ja asetuksen N:o 1290/2005 3 artiklan 1 kohdan a alakohdan, jota sovelletaan 1.1.2007 alkaen, mukaan ne rahoitetaan maataloustukirahastosta.

106 Vientituet, jotka ovat maanviljelijöille myönnettyjä etuuksia, eroavat siten luonteeltaan kansallisista veroista, kuten komissio sitä paitsi totesi hallinnollisessa menettelyssä ja istunnossa. Siinä missä vientituet rahoitetaan unionin talousarviosta, kansalliset verot nimittäin kartuttavat kansallista talousarviota.

107 Komissio kuitenkin arvioi sääntöjenmukaisuuden tarkastamismenettelyssä, että maanviljelijöille perusteettomasti maksettuihin vientitukiin liittyvät saatavat, jotka jäsenvaltion on perittävä takaisin, olivat rinnastettavissa verovelkoihin, koska takaisinperityt summat palautettiin tuloina unionin talousarvioon, joten ne lisäsivät komission mukaan tätä talousarviota samalla tavoin kuin kansalliset verot lisäävät kyseessä olevan jäsenvaltion talousarviota. Komission mukaan vastaavuusperiaatteen tehokas vaikutus edellyttää sitä, että vanhoja saatavia kohdellaan samalla tavalla kuin verovelkoja takaisinperinnän yhteydessä perittävien korkojen osalta.

108 Tämä komission arvio ei kuitenkaan ole yhdenmukainen sen edellä 92 kohdassa mainitun oikeuskäytännön kanssa, jossa todetaan sellaisesta tilanteesta, jossa unionin lainsäädäntöä ei ole, että jotta jäsenvaltioilla olisi velvollisuus periä unionin talousarviosta perusteettomasti maksettujen etuuksien perinnässä korkoa, edellytetään, että niiden kansallisessa oikeudessa säädetään niiden kansallisesta talousarviosta perusteettomasti maksettujen samantyyppisten etuuksien perintään liittyvien korkojen perinnästä.

109 On toki komission tavoin todettava, että perusteettomasti maksetut ja takaisin perityt summat ovat asetuksen N:o 1605/2002 18 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettuja tuloja, jotka on sidottu erityisten menojen rahoittamiseen.

110 On kuitenkin niin, että vaikka perusteettomasti myönnettyihin vientitukiin liittyvät ja takaisin perityt summat palautetaankin siten tuloina unionin talousarvioon, tämä ei muuta sitä, että näitä vientitukia vastaavia summia ei olisi koskaan pitänyt maksaa maanviljelijöille.

111 Toisin sanoen erotuksena kansallisten verojen perinnästä perusteettomien maksettujen vientitukien palauttaminen ei erityisesti kartuta unionin talousarviota, vaan se korvaa sellaisia summia, joita ei olisi koskaan pitänyt maksaa.

112 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että komissio piti virheellisesti vientitukiin liittyviä vanhoja saatavia verosaataviin rinnastettavina.

113 Edellä 103 ja 112 kohdassa tehtyjä päätelmiä ei voida kyseenalaistaa komission perusteluilla, joiden mukaan samantyyppisten etuuksien käsitteen suppealla tulkinnalla, jonka perusteella maksamattomien kansallisten verojen perintää ja vanhojen saatavien perintää ei voitaisi pitää toisiinsa rinnastettavina, jätettäisiin huomiotta sekä unionin talousarviolle korkojen perimättä jättämisestä aiheutunut vahinko että vastaavuusperiaatteen tehokas vaikutus.

114 Tältä osin on yhtäältä todettava, että oikeuskäytännössä on kyllä jo todettu, että väärinkäytöksen toteamisen ja kyseessä olevien summien tosiasiallisen takaisinperinnän välillä kertyneiden korkojen perintä oli luonteeltaan kompensoivaa, koska korot liittyivät vahinkoon, jota unionin talousarviolle on tilapäisesti aiheutunut sen vuoksi, ettei sen hyväksi kirjattua saatavaa ei ollut peritty (edellä 37 kohdassa mainittu tuomio Italia v. komissio, EU:T:2010:154, 44 kohta).

115 Toisaalta on myös totta, että edellä 92 kohdassa mainitun SEUT 325 artiklan 2 kohdan nojalla jäsenvaltioiden tehtävänä on toteuttaa samat toimenpiteet suojatakseen unionin taloudellisia etuja petolliselta menettelyltä kuin ne toteuttavat suojatakseen omia taloudellisia etujaan petolliselta menettelyltä.

116 Komission ehdottaman tulkinnan kaltainen samantyyppisen etuuden käsitteen laajentava tulkinta ei kuitenkaan ole erityisen laajan soveltamisalansa takia yhteensopiva vastaavuusperiaatteen soveltamisedellytysten kanssa, koska kyseistä periaatetta sovelletaan ainoastaan, jos korkojen perintää koskevaa alakohtaista sääntelyä ei ole, kuten käy selvästi ilmi edellä 74 kohdasta mainitusta tuomiosta Pfeifer & Langen (EU:C:2012:190, 45 kohta). Lisäksi edellä 92 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä käy täysin selvästi ilmi, että vain siinä tapauksessa, että kansallisessa lainsäädännössä säädetään kansallisesta talousarviosta perusteettomasti maksettujen samantyyppisten etuuksien perintään liittyvien korkojen perinnästä, jäsenvaltion on perittävä vastaavalla tavalla korkoa, kun se perii takaisin unionin talousarviosta perusteettomasti maksettuja etuuksia.

117 Komission ehdottama laajentava tulkinta johtaisi viime kädessä sen toteamiseen, että jopa vastaavuusperiaatetta sovellettaessa olisi aina perittävä korkoa, kun perusteettomasti maksettujen summien takaisinperinnästä saadut tulot osoitetaan unionin talousarvioon asetuksen N:o 1605/2002 18 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitetulla tavalla, jos kansallisessa oikeudessa säädetään korkojen perinnästä missä tahansa perintämenettelyssä, joka koskee mitä tahansa perusteettomasti maksettuja kansallisia etuuksia tai maksamattomia kansallisia veroja riippumatta siitä, ovatko ne rinnastettavissa kyseessä oleviin unionin saataviin.

118 Tämä päätelmä on myös välttämätön sitä suuremmalla syyllä, kun otetaan analogisesti huomioon vakiintunut oikeuskäytäntö, jonka mukaan vastaavuusperiaatetta ei voida tulkita niin, että jäsenvaltion olisi sovellettava kaikkein edullisinta vanhentumisaikaa koskevaa sääntelyä kaikkiin unionin oikeuden vastaisesti kannettuja veroja ja maksuja koskeviin palautusvaatimuksiin (tuomio 15.9.1998, Edis,

C-231/96, Kok., EU:C:1998:401, 36 kohta ja tuomio 28.11.2000, Roquette Frères, C-88/99, Kok., EU:C:2000:652, 29 kohta) tai ulotettava kaikkein edullisin kansallinen sääntely koskemaan kaikkia tietyllä oikeudenalalla esitettäviä vaatimuksia (ks. edellä 100 kohdassa mainittu tuomio Littlewoods Retail ym., EU:C:2012:478, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

119 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että komissio katsoi virheellisesti, että vanhat saatavat olivat rinnastettavissa verovelkoihin. Näin ollen komissio myös päätteli tästä virheellisesti, että vastaavuusperiaatteen nojalla Alankomaiden viranomaisilla olisi vanhojen saatavien korkojen kirjaamisvelvollisuus.

120 Tässä tilanteessa on toiseksi arvioitava komission istunnossa toissijaisesti esittämiä perusteluja, joiden mukaan vanhojen saatavien ilmoittamattomiin korkoihin perustuvan rahoitusoikaisun tekeminen oli perusteltua, koska Alankomaiden yksityisoikeudessa säädettiin mahdollisuudesta periä korkoa perusteettomasti myönnetyistä kansallisista maataloustuista, joten vastaavuusperiaatteen nojalla tällaisia korkoja olisi voitu saada vanhojen saatavien perinnässä.

121 Tältä osin on muistutettava, että valvoessaan laillisuutta SEUT 263 artiklassa tarkoitetulla tavalla unionin yleisellä tuomioistuimella on toimivalta ratkaista kanne, jonka perusteena on toimivallan puuttuminen, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, perussopimuksen tai sen soveltamista koskevan oikeussäännön rikkominen taikka harkintavallan väärinkäyttö. SEUT 264 artiklassa määrätään, että jos kanne on aiheellinen, riidanalainen toimi kumotaan. Unionin yleinen tuomioistuin ei siis voi missään tapauksessa korvata omalla arvioinnillaan riidanalaisen toimen laatijan arviointia (ks. tuomio 28.2.2013, Portugali v. komissio, C-246/11 P, EU:C:2013:118, 85 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

122 Tässä asiassa asian asiakirjoista käy ensinnäkin ilmi, että 11.2.2011 lähetetyssä kirjeessä, joka lähetettiin vastauksena kahdenvälisen tapaamisen pöytäkirjaan, Alankomaiden viranomaiset toivat esiin, ettei Alankomaiden julkisoikeudessa yhtäältä ollut minkäänlaista velvollisuutta vaatia korkoa perusteettomasti myönnettyjen kansallisten maataloustukien takaisinperinnän yhteydessä ja että toisaalta Alankomaiden yksityisoikeuden perusteella tällaisia korkoja sitä vastoin oli mahdollista saada. Nämä viranomaiset kuitenkin tarkensivat kyseisessä kirjeessä, ettei tätä mahdollisuutta käytännössä juuri koskaan käytetty.

123 Seuraavaksi on todettava, että hallinnollisessa menettelyssä komissio ei käyttänyt tätä Alankomaiden yksityisoikeudesta väitetysti seuraavaa mahdollisuutta minkäänlaisena perusteluna perustellakseen päätelmäänsä, jonka mukaan Alankomaiden kuningaskunnalla oli vanhojen saatavien korkojen kirjaamisvelvollisuus.

124 Siten sen jälkeen, kun Alankomaiden viranomaiset olivat riitauttaneet rahoitusoikaisun perustan, komissio ilmoitti yhtäältä virallisessa tiedonannossa, että unionin saatavia ei voida kohdella epäsuotuisammalla tavalla kuin mitä tahansa kansallista saatavaa. Komissio päätteli tästä, että jos tosiseikkojen tapahtumishetkellä Alankomaiden kuningaskunta vaati korkoa minkä tahansa kansallisen saatavan, kuten verosaatavien tai perusteettomasti myönnettyjen kansallisten tukien, perinnässä, saman pitäisi koskea unionin saatavien perintää. Toisaalta komission sovittelumenettelyä varten lähettämistä huomautuksista, lopullisesta kannasta ja yhteenvedosta käy yksiselitteisesti ilmi, että komissio arvioi, että vanhat saatavat oli rinnastettava kansallisiin verovelkoihin.

125 Lopuksi on lisättävä, että komissio myönsi istunnossa, että asianosaiset eivät olleet keskustelleet hallinnollisessa menettelyssä tästä väitetystä mahdollisuudesta saada korkoa Alankomaiden yksityisoikeuden perusteella.

126 Näistä seikoista käy ilmi, että komission tekemä vanhojen saatavien ilmoittamattomiin korkoihin perustuva rahoitusoikaisu perustui päätelmään, jonka mukaan nämä saatavat olivat rinnastettavissa verovelkoihin siten, että koska verovelkojen perinnän yhteydessä perittiin korkoa, myös vanhojen

saatavien korot pitäisi kirjata. Sen sijaan komissio ei missään vaiheessa perustanut tätä päätelmää sille, että koska perusteettomasti myönnetyistä kansallisista maataloustuista muodostuville kansallisille saataville oli mahdollista saada korkoa, Alankomaiden kuningaskunnan olisi täytynyt kirjata vanhojen saatavien riidanalaiset korot.

127 Jos tällaisessa tilanteessa ja tässä vaiheessa otettaisiin huomioon tällainen mahdollisuus saada korkoa Alankomaiden yksityisoikeuden nojalla – olettaen, että se on olemassa – ja arvioitaisiin kysymystä siitä, voidaanko tällaisen mahdollisuuden perusteella riittävällä tavalla katsoa vastaavuusperiaatteen nojalla, että Alankomaiden kuningaskunnalla on velvollisuus kirjata vanhojen saatavien korot, tämä merkitsisi lopulta riidanalaisen päätöksen arvioinnin korvaamista, jota unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan voi tehdä, kuten edellä 121 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä käy ilmi.

128 Tämän vuoksi komission istunnossa esittämät toissijaiset perustelut on hylättävä ilman, että on edes tarpeen lausua niiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä siltä osin kuin ne on esitetty ensimmäistä kertaa istunnossa.

129 Edellä esitetyn perusteella Alankomaiden kuningaskunnan esittämä toinen kanneperuste on hyväksyttävä kokonaisuudessaan. Koska tämä kanneperuste on esitetty ensisijaisen vaatimuksen tueksi, tämä vaatimus on hyväksyttävä.

130 Unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin katsoo, että Alankomaiden kuningaskunnan esittämä kolmas kanneperuste on lisäksi aiheellista tutkia ja tarkentaa, että kyseinen kanneperuste on esitetty toissijaisesti esitetyn toisen vaatimuksen tueksi (ks. edellä 51 kohta).

Kolmas kanneperuste, joka perustuu huolellisuusvelvoitteen, luettuna yhdessä asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan kanssa, laiminlyöntiin

131 Kolmannella kanneperusteella Alankomaiden kuningaskunta moittii komissiota siitä, ettei se noudattanut huolellisuusvelvoitetta, luettuna yhdessä asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan kanssa, kun se ei antanut 16.10.2006 mennessä Centramelk-asiassa tarkoitettuja saatavia koskevaa päätöstä, jolla nämä saatavat olisi merkitty yhteisön vastattavaksi. Tältä osin se väittää ensinnäkin, että komission olisi pitänyt riittävän ajoissa ottaa huomioon Alankomaiden viranomaisten erityisesti 4.10.2006 päivätyllä kirjeellä toimittamat tiedot. Koska näistä tiedoista kävi ilmi, että kyseessä olevia saatavia ei ollut, lukuun ottamatta yhtä ainoaa tapausta yhdeksästä Centramelk-asiaan kuuluvasta erillisestä petoksesta, ollut mahdollista periä takaisin, mikä oli sitä paitsi jo näytetty erityisen tiedonannon antamispäivänä 10.7.2003, komission olisi pitänyt antaa näissä kahdeksassa tapauksessa päätös 16.10.2006 mennessä. Joka tapauksessa sen olisi pitänyt esittää perusteluja sille, miksi se ei ole antanut tällaista päätöstä. 23.10.2006 päivätyssä kirjeessä ei kuitenkaan ole mitään perusteluja. Toiseksi Alankomaiden kuningaskunta väittää, että riidanalaisen päätöksen antamiseen johtaneessa hallinnollisessa menettelyssä komissio ei harkinnut kantaansa uudelleen vaan tyytyi viittaamaan aikaisempiin, vanhentuneisiin kantoihinsa. Komissio ei Alankomaiden kuningaskunnan mukaan noudattanut huolellisuusvelvoitetta varsinkaan sovittelumenettelyssä. Kolmanneksi Alankomaiden kuningaskunta väittää vastauksena komission väitteeseen, jonka mukaan nyt käsiteltävää kanneperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi, ettei Alankomaiden kuningaskuntaa voida moittia siitä, ettei se ole nostanut kannetta päätöksestä 2007/327, koska kyseinen päätös koski ainoastaan pääomaa eikä korkoja.

132 Komission mukaan kolmatta kanneperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi ja se on joka tapauksessa perusteeton.

133 Alustavasti on ensin todettava, että komissio sovelsi päätöksessä 2007/327 asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä Centramelk-asiassa tarkoitettuihin saataviin. Tältä osin 21.2.2006 päivätystä kirjeestä käy ilmi, että komission yksiköiden mukaan näiden saatavien

perintä oli edelleen kesken kyseisen kirjeen laatimishetkellä. Komissio ilmoitti lisäksi 23.10.2006 päivätyllä kirjeellään Alankomaiden viranomaisille, ettei kyseisessä asiassa ollut vielä tehty päätöksiä ja että asiat, joita ei ollut käsitelty 16.10.2006 mennessä, käsiteltäisiin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan säännösten mukaisesti.

134 Tämän jälkeen riidanalaisen päätöksen antamiseen johtaneessa hallinnollisessa menettelyssä asianosaiset keskustelivat muun muassa asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan soveltamisesta Centramelk-asiassa tarkoitettujen saatavien korkoihin. Tätä kysymystä käsiteltiin erityisesti sovitteluelimessä.

135 Sovitteluelin totesi kertomuksessaan muun muassa, että Centramelk-asiaa oli käsitelty vuonna 2006 asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaisesti. Tässä yhteydessä sovitteluelin huomautti, että päätöksen 2007/327, joka oli tullut lopulliseksi, uudelleen tarkasteleminen voi olla mahdotonta, mutta pohti kuitenkin, voitaisiinko korkojen laskeminen rajoittaa siihen ainoaan yksittäiseen kyseiseen asiaan kuuluvaan petokseen, joka oli todellisuudessa takaisinperinnän kohteena vuonna 2006, erotuksena muista tähän asiaan kuuluvista tapauksista, jotka koskivat sellaisia yrityksiä, jotka oli jo kauan ennen asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaisen säännön soveltamista asetettu konkurssiin tai lakkautettu tai joilla ei ollut omaisuutta. Johtopäätöksenä sovitteluelin muun muassa pyysi komissiota arvioimaan tätä kysymystä.

136 Lopuksi komissio tutki tätä kysymystä lopullisessa kannassaan ja yhteenvedossa. Tältä osin komissio totesi ensin, että asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 6 kohdan b alakohdan mukaan jäsenvaltio voi jättää takaisinperinnän suorittamatta, jos se osoittautuu mahdottomaksi velallisen sellaisen maksukyvyttömyyden vuoksi, joka on todettu ja hyväksytty asianomaisen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Koska Alankomaiden kuningaskunta ei ollut merkinnyt asetuksen N:o 885/2006 liitteen III mukaiseen taulukkoon varainhoitovuonna 2006 yhdenkään yhdeksästä Centramelk-asiassa tarkoitetun saatavan osalta, että niiden takaisinperintä on mahdotonta, komission mukaan näihin saataviin oli sovellettava asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä. Seuraavaksi komissio hylkäsi perustelun, jonka mukaan näistä kyseisessä asiassa tarkoitetuista yhdeksästä saatavasta kahdeksan saatavan perintä oli mahdotonta jo ennen varainhoitovuoden 2006 hyväksymistä ja tarkastamista koskevan päätöksen tekemistä ja ne oli jätettävä korkojen laskun ulkopuolelle. Tältä osin komissio totesi, että kyseisessä säännössä säädettiin sellaisia saatavia, joita ei ollut peritty takaisin neljän tai kahdeksan vuoden kuluessa ensimmäisen asteen hallinnollisen tai oikeudellisen päätöksen tekemisestä, koskevan taloudellisen vastuun jakamisesta unionin ja kyseessä olevan jäsenvaltion kesken. Komission mukaan Alankomaiden viranomaisten toimittamat tiedot huomioon ottaen saatavan perinnän mahdottomuus oli näytetty ennen tämän aikarajan umpeutumista vain kahdessa tapauksessa kyseessä olevista yhdeksästä yksittäisestä petoksesta. Se myös lisäsi, että vuonna 2003 suoritetussa tutkinnassa sen yksiköt olivat todenneet, että tässä asiassa tarkoitettujen saatavien perintä oli edelleen kesken. Lopuksi komissio sovelsi näiden päätelmien nojalla asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä kaikkiin Centramelk-asiassa tarkoitettuihin saataviin liittyviin korkoihin, koska korot ovat pääoman liitännäisiä.

137 Esillä olevaa kanneperustetta on tarkasteltava ensisijaisesti näiden näkökohtien perusteella.

138 Ensinnäkin Alankomaiden kuningaskunta väittää, että komissio ei noudattanut huolellisuusvelvoitettaan, kun se ei jätti virheellisesti tekemättä 16.10.2006 mennessä päätöksen Centramelk-asiassa tarkoitetuista saatavista tai ei edes perustellut, miksi se ei tehnyt tällaista päätöstä ennen kyseistä päivää.

139 Tarkemmin sanottuna Alankomaiden kuningaskunta väittää kanteessa, että komissio jätti virheellisesti ”[tekemättä] 16.10.2006 mennessä päätöksen, joka koskee maksamattomina olevia saatavia, joista oli jo tehty [10.7.2003 päivätty erityinen tiedonanto], joka koski loppusumman merkitsemistä – – yhteisön vastattavaksi”. Samoin vastauskirjelmässä Alankomaiden kuningaskunta moittii komissiota siitä, ettei se ollut 16.10.2006 mennessä tehnyt sellaista päätöstä ”Centramelk[-asiassa], jonka perusteella

kyseisistä [yhdeksästä yksittäisestä petoksesta kahdeksassa tapauksessa] kyseessä olevat saatavat, joiden takaisinperintä on mahdotonta, olivat yhteisön vastuulla”, ja että kyseinen toimielin ”olisi voinut ja sen olisi pitänyt vielä 16.10.2006 mennessä päättää [näiden kahdeksan yksittäisen petoksen osalta], että taloudellisten seurausten [oli] kuuluttava yhteisön vastuulle asetuksen N:o 729/70 8 artiklan 2 kohdan, yhdessä asetuksen N:o 595/91 5 artiklan 2 kohdan kanssa, mukaisesti”. Alankomaiden kuningaskunta lisää, että 23.10.2006 päivätty kirje ei sisällä mitään perusteluja.

140 Alankomaiden kuningaskunnan kirjelmistä käy siten ilmi, kuten se sitä paitsi vahvisti istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, mikä merkittiin istunnon pöytäkirjaan, että vaikka kolmannen kanneperusteen tueksi esitetyillä perusteluilla muodollisesti vaaditaan riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista, ne koskevat myös asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan soveltamista Centramelk-asiassa tarkoitettuihin saataviin.

141 Kuten edellä 133 kohdassa todettiin, on selvää, että päätöksellä 2007/327 komissio muun muassa sovelsi Centramelk-asiassa tarkoitettuihin saataviin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä.

142 Tältä osin on muistutettava, että oikeuskäytännössä on todettu, että kun se, jolle päätös on osoitettu, ei ole nostanut kannetta SEUT 263 artiklassa määrätyssä määräajassa, kyseinen päätös tulee sen osalta lopulliseksi (ks. tuomio 14.9.1999, komissio v. AssiDomän Kraft Products ym., C-310/97 P, Kok., EU:C:1999:407, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämä oikeuskäytäntö perustuu muun muassa siihen, että kanteen nostamiselle varatuilla määräajoilla pyritään oikeusvarmuuden turvaamiseen estämällä se, että sellaisista unionin toimista, joilla on oikeusvaikutuksia, voitaisiin rajoittamattoman ajan nostaa kanteita, sekä hyvän oikeudenhoidon ja prosessiekonomian asettamiin vaatimuksiin (em. tuomio komissio v. AssiDomän Kraft Products ym., EU:C:1999:407, 61 kohta).

143 Tässä asiassa on riidatonta, kuten käy ilmi päätöksen 2007/327 3 artiklasta, että kyseinen päätös oli osoitettu Alankomaiden kuningaskunnalle ja että Alankomaiden kuningaskunta ei nostanut tästä päätöksestä kumoamiskannetta.

144 Tämän vuoksi edellä 142 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö huomioon ottaen päätös 2007/327 on tullut lopulliseksi Alankomaiden kuningaskunnan osalta.

145 Näin ollen Alankomaiden kuningaskunta, joka olisi voinut mahdollisella päätöksen 2007/327 kumoamista koskevalla kanteella kyseenalaistaa asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan soveltamisen Centramelk-asiassa tarkoitettuihin saataviin, eväsi itseltään mahdollisuuden sen riitauttamiseen sen jälkeen, kun määräaika kanteen nostamiselle tästä päätöksestä on päättynyt (ks. analogisesti tuomio 5.7.2012, Kreikka v. komissio, T-86/08, Kok., EU:T:2012:345, 50 kohta).

146 Jos Alankomaiden kuningaskunnan sallittaisiin nyt käsiteltävän kanteen yhteydessä vedota perusteluihin, jotka koskevat Centramelk-asiassa tarkoitettuja saatavia koskevan päätöksen tekemättä jättämistä 16.10.2006 mennessä ja siten näiden saatavien sisällyttämistä päätökseen 2007/327, vaikka mikään ei estänyt sitä riitauttamasta tätä päätöstä kumoamiskanteella, tämä nimittäin merkitsisi sitä, että Alankomaiden kuningaskunnan ei tarvitsisi noudattaa määräaikaa kanteen nostamiselle päätöksestä 2007/327 (ks. analogisesti edellä 145 kohdassa mainittu tuomio Kreikka v. komissio, EU:T:2012:345, 53 kohta).

147 Näin ollen perustelut, jotka koskevat sitä, että komission olisi pitänyt tehdä Centramelk-asiassa tarkoitettuja saatavia koskeva päätös 16.10.2006 mennessä, on jätettävä tutkimatta.

148 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa Alankomaiden kuningaskunnan perustelulla, jonka mukaan sitä ei voitaisi moittia siitä, ettei se ole nostanut kannetta päätöksestä 2007/327, koska kyseinen päätös koski ainoastaan Centramelk-asiassa tarkoitettujen saatavien pääomia eikä korkoja.

149 Tältä osin on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden prosessuaalisia määräaikoja koskevan säännöstön tiukka soveltaminen vastaa oikeusvarmuuden vaatimuksia sekä tarvetta välttää lainkäytössä kaikkea syrjintää ja mielivaltaista kohtelua (edellä 145 kohdassa mainittu tuomio Kreikka v. komissio, EU:T:2012:345, 54 kohta; ks. myös vastaavasti määräys 16.11.2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. komissio, C-73/10 P, Kok., EU:C:2010:684, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

150 Jos Alankomaiden kuningaskunnan perustelut hyväksyttäisiin ja sen sallittaisiin nyt riitauttaa päätöksessä 2007/327 esitettyjen päätelmien pätevyys ainoastaan sillä perusteella, että riidanalaisella päätöksellä sovellettiin myöhemmin päätöksessä 2007/327 kyseessä olevien saatavien korkoihin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohtaa, tämä merkitsisi sitä, että kyseisen jäsenvaltion sallittaisiin kiertää kanteen nostamisen määräaikaa, ja olisi siten tämän määräajan edellä 149 kohdassa muistutetun tavoitteen vastaista.

151 Edellä esitetyn perusteella Alankomaiden kuningaskunnan perustelut, joilla pyritään osoittamaan, ettei komissio noudattanut huolellisuusvelvoitettaan, kun se on virheellisesti jättänyt tekemättä Centramelk-asiassa tarkoitettuja saatavia koskevan päätöksen 16.10.2006 mennessä, on jätettävä tutkimatta.

152 Toiseksi Alankomaiden kuningaskunta moittii komissiota siitä, että se ei noudattanut huolellisuusvelvoitettaan myöskään hallinnollisessa menettelyssä, joka johti riidanalaisen päätöksen antamiseen. Alankomaiden kuningaskunta toteaa, että vaikka sekä sen viranomaiset että sovitteluelin olivat arvostelleet komission kantaa, komissio ”kieltäytyi harkitsemasta uudelleen kantaansa ja tyytyi viittaamaan aikaisempiin kantoihinsa, jotka olivat tällä välillä osoittautuneet vanhentuneiksi uusien tietojen takia” eikä ”ottanut sovittelumenettelyä vakavasti”.

153 Tältä osin on todettava, kuten edellä 136 kohdassa tiivistetysti esitetyistä komission lopullisesta kannasta ja yhteenvedosta käy ilmi, että komissio toisti kantansa, jonka mukaan Centramelk-asiassa tarkoitettuihin saataviin oli päätöksellä 2007/327 sovellettava asetuksen
N:o 1290/2006 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä, ja hylkäsi tässä yhteydessä väitteen, jonka mukaan vuonna 2006 oli todettu, että kyseiseen asiaan kuuluvista yhdeksästä yksittäisestä petostapauksesta kahdeksassa saatavien perintä oli mahdotonta. Lisäksi näissä olosuhteissa ja ottaen huomioon, että tässä asiassa tarkoitettujen saatavien korot olivat näiden saatavien liitännäisiä, komissio arvioi, että kyseistä sääntöä oli sovellettava ja Alankomaiden kuningaskunnan osalta oli tehtävä rahoitusoikaisu, joka perustui 50 prosenttiin kyseisten saatavien koroista.

154 Tästä syystä komissio tutki asianmukaisesti sen, voitiinko tietyt Centramelk-asiassa tarkoitetut saatavat jättää korkojen laskemisen ulkopuolelle. Erityisesti se tutki ja hylkäsi nimenomaisesti väitteen, jonka mukaan vuonna 2006 oli todettu, että kyseiseen asiaan kuuluvista yhdeksästä yksittäisestä petoksesta kahdeksassa tapauksessa saatavien perintä oli mahdotonta, sekä ehdotuksen jättää rahoitusoikaisun ulkopuolelle näihin kahdeksaan yksittäiseen petokseen liittyvät korot.

155 Näin ollen komissio otti huomioon Alankomaiden kuningaskunnan esittämät perustelut ja sovitteluelimen esittämät kysymykset ja tutki ne huolellisesti, vaikka se ei pitänytkään niitä vakuuttavina. Näissä olosuhteissa huolellisuusvelvoitteen periaatetta ei ole loukattu (ks. vastaavasti tuomio 18.5.2000, Belgia v. komissio, C-242/97, Kok., EU:C:2000:255, 92 ja 93 kohta).

156 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa Alankomaiden kuningaskunnan perustelulla, jonka mukaan komissio kieltäytyi harkitsemasta uudelleen kantaansa ja tyytyi viittaamaan aikaisempiin kantoihinsa, jotka olivat tällä välillä osoittautuneet vanhentuneiksi uusien tietojen takia.

157 Yhtäältä nimittäin se, että komissio muun muassa toisti Alankomaiden kuningaskunnan riitauttaman aikaisemman kantansa, jonka mukaan vuonna 2003 suoritetussa tutkinnassa sen yksiköt olivat todenneet, että Centramelk-asiassa tarkoitettujen saatavien perintä oli vielä kesken, ei merkitse sitä,

että komissio ei olisi noudattanut huolellisuusvelvoitettaan Alankomaiden kuningaskunnan esittämiä perusteluja tutkiessaan. Sen sijaan tämä seikka merkitsee ainoastaan sitä, että asianosaiset ovat erimielisiä siitä, ovatko kyseisten saatavien tarkastamisessa ja hyväksymisessä huomioon otetut seikat riittäviä. Edellä 155 kohdassa esitetyillä perusteilla tämä seikka ei näin ollen merkitse sitä, että komissio olisi jättänyt noudattamatta huolellisuusvelvoitettaan.

158 Kun lisäksi otetaan huomioon edellä 142–146 kohdassa esitetyt päätelmät, on lisättävä, että yhtäältä komission toteamus, jonka mukaan Centramelk-asiassa tarkoitettujen saatavien perintä oli edelleen kesken, johti muun muassa siihen, että näihin saataviin sovellettiin asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan mukaista sääntöä ja että ne sisällytettiin päätökseen 2007/327 (ks. edellä 133 kohta), ja että toisaalta kyseinen päätös ja komission tältä osin tekemät toteamukset ja päätelmät ovat tulleet Alankomaiden kuningaskunnan osalta lopullisiksi, koska se ei ole nostanut kyseisestä päätöksestä kumoamiskannetta. Näin ollen on todettava, että komissio saattoi kohtuullisesti ja huolellisuusvelvoitetta laiminlyömättä tukeutua näihin seikkoihin riidanalaisen päätöksen antamiseen johtaneessa menettelyssä.

159 Toisaalta on todettava, että komissio perusteli asetuksen N:o 1290/2005 32 artiklan 5 kohdan soveltamista Centramelk-asiassa tarkoitettujen saatavien korkoihin toteamalla, että näitä korkoja oli kyseisten saatavien liitännäisinä kohdeltava samalla tavoin kuin kyseisiä saatavia. On todettava, että Alankomaiden kuningaskunta ei millään tavalla kiistä tätä toteamusta.

160 Näissä olosuhteissa Alankomaiden kuningaskunnan perustelu, jonka mukaan komissio ei ole noudattanut huolellisuusvelvoitetta, kun se jätti ottamatta huomioon kyseisen jäsenvaltion menettelyn kuluessa esittämät perustelut, jotka koskivat Centramelk-asiassa tarkoitettujen saatavien korkoja, on hylättävä perusteettomana.

161 Edellä esitetyn perusteella kolmas kanneperuste on näin ollen osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

162 Kaiken edellä esitetyn ja erityisesti edellä 129 kohdassa tehdyn päätelmän perusteella riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin komissio teki Alankomaiden kuningaskunnan osalta 4 703 231,78 euron rahoitusoikaisun vanhojen saatavien ilmoittamattomien korkojen perusteella.

Oikeudenkäyntikulut

163 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut Alankomaiden kuningaskunnan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta ja Euroopan maatalouden tukirahastosta (maataloustukirahasto) sekä Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahasto) maksettavien jäsenvaltioiden tiettyjen menojen jättämisestä Euroopan unionin rahoituksen ulkopuolelle 12.12.2013 annettu komission täytäntöönpanopäätös 2013/763/EU kumotaan siltä osin kuin siinä tehtiin Alankomaiden kuningaskunnan osalta 4 703 231,78 euron suuruinen rahoitusoikaisu, joka perustui**

myöhässä maksettuihin lisämaksuihin liittyvien saatavien, jotka olivat syntyneet 1.4.1993 mennessä, ja perusteettomasti maksettuihin vientitukiin liittyvien saatavien, jotka olivat syntyneet 1.4.1995 mennessä, ilmoittamattomiin korkoihin.

2) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Alankomaiden kuningaskunnan oikeudenkäyntikulut.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Julistettiin Luxemburgissa 24 päivänä marraskuuta 2015.

Allekirjoitukset